

[Undervisnings- og forskningsministeren]

Samtidig foreslås det at indføre edb som obligatorisk emne på linje med færdselslære og de øvrige såkaldte § 6-emner. Edb vil dog også kunne oprettes som valgfag i medfør af de foreslåede ændringer i valgfagsbestemmelserne.

Lovforslaget indebærer også, at der nu skabes grundlag for at tilbyde den enkelte elev ekstraundervisning. Beslutning om dette tilbud træffes af skolelederen, som jo er den, der træffer alle konkrete afgørelser vedrørende eleverne.

Herudover stilles der forslag til ændring af bestemmelserne om skoledistrikter. Det betyder, at forældrene får krav på at få deres barn optaget på en hvilken som helst skole i kommunen, forudsat at den pågældende skole erklærer sig villig til at optage barnet, og forudsat at det kan ske uden merudgifter for kommunens skolevæsen som helhed. Denne ret skal gælde, uanset om den pågældende kommune vælger at fortsætte med en distriktsinddeling som grundlag for fordeling af børnene blandt kommunens skoler. Endvidere foreslås det at give kommunerne mulighed for at indføre et helt frit skolevalg. Det er dog en forudsætning, at forældrene under alle omstændigheder, dvs. uanset om der er frit skolevalg eller ej, har krav på at få deres barn optaget i distriktsskolen.

Lovforslaget indebærer også en vis lempelse i kommunernes befordringsforpligtelser over for de lidt større elever, som inden for en rimelig afstand vil kunne henvises til at benytte egentlige cykelveje eller stisystemer.

Endelig stilles der forslag om at udvide kommunernes mulighed for at ansætte personer, der – uden at være læreruddannede – har erhvervet sig særlige kvalifikationer til at undervise i enkelte fag inden for folkeskolens fagkreds.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget med bemærkninger, tillader jeg mig at anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje Ting.

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Jeg skal tillade mig for det høje Ting at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af de kommunale styrelseslove.

(Lovforslag nr. L 204).

Med forslaget ønskes der sikret de kommunale tilsynsmyndigheder en mere effektiv an-

nullationsbeføjelse i de – ret få – tilfælde, hvor en kommunalbestyrelse træffer ulovlige beslutninger af en vis grovhed.

Som anført i betænkning nr. 996/1983 om ansvarsplacering og reaktionsmuligheder i kommunestyret er anvendelsesområdet for annullationsbeføjelsen i praksis meget begrænset, fordi tilsynsmyndigheden i de fleste tilfælde først får kendskab til en ulovlig beslutning, når den er bragt til udførelse, således at den har fået retsvirkninger udadtil på en sådan måde, at kommunalbestyrelsen ikke længere har rådighed over sagen. Efter dette tidspunkt kan tilsynsmyndigheden ikke annullere en beslutning efter den gældende bestemmelse i styrelseslovens § 61, stk. 1 – for Københavns Kommune § 48, stk. 1, i lov om Københavns Kommunes styrelse.

Da annullationsbeføjelsen skal sikre, at offentlige interesser ikke krænkes ved kommunalbestyrelsens tilsidesættelse af lovgivningen, bør annullationsbeføjelsen ikke være begrænset i videre omfang end nødvendigt – særligt af hensyn til private interesser.

Det foreslås derfor, at tilsynsmyndigheden får mulighed for at suspendere en beslutning, således at tilsynsmyndigheden kan tilvejebringe det nødvendige beslutningsgrundlag for sin stillingtagen til annullationsspørgsmålet uden risiko for, at annullationsbeføjelsen i mellemtiden fortabes ved, at beslutningen er bragt til udførelse.

Desuden foreslås det, at tilsynsmyndigheden i et meget begrænset omfang får mulighed for at annullere en beslutning, selv om den er bragt til udførelse og kommet uden for kommunalbestyrelsens rækkevidde. Det vil efter lovforslaget være en betingelse, at der foreligger en begæring fra en part om annullation, og at der ikke er nogen klageinstans. Desuden vil annullationsbeføjelsen ikke kunne anvendes i disse tilfælde, hvis der er væsentlige modhensyn, særligt til tredjemand.

Med disse ord skal jeg anbefale lovforslaget til det høje Tings velvillige behandling.

Glistrup (FP):

Til Folketingets forhåbentlig velvillige (og hurtige) behandling skal jeg herved fremsætte:

Forslag til lov om ændring af straffeloven.
(*Genindførelse af ytringsfrihed*).

(Lovforslag nr. L 205).

[Glistrup]

Jeg henviser til lovforslagets tekst og til de bemærkninger, som ledsager lovforslaget.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene:**Spm. nr. S 581**

1) Til *miljøministeren* af:

Glønborg (KRF):

»Hvad vil ministeren gøre for at få loven om støtte til miljøforbedrende foranstaltninger i mindre landbrug til at fungere igen?«

Skriftlig begrundelse

Miljøstyrelsen har givet kommunerne besked om, at udbetaling af miljøstøtte skulle standse den 20. februar. Baggrunden er, at de afsatte beløb (222,6 + 16 mio. kr.) er anvendt.

Da standsningen skete pludselig, uden forvarsel, er der fare for, at mange landmænd kommer i vanskeligheder, fordi de har disponeret i tillid til, at loven ville fungere effektivt både i 1990 og i 1991.

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Jeg vil gerne lige repetere, hvordan man kan få miljøinvesteringer i landbruget på dette område.

Investeringen kan straksafskrives, og der kan ydes støtte efter forbedringsloven, og der kan ydes støtte efter miljøstøtteloven. Sådan var det, dengang loven blev vedtaget, og vi kan sige, at landbruget samlet set ikke har foretaget flere investeringer, end man havde forventet, men fordelingen af investeringerne er anderledes, end man havde forventet det, idet investeringerne efter støtteordningerne er langt større, end man havde regnet med. Det er baggrunden for, at pengene nu er opbrugt, og at Miljøstyrelsen derfor har været nødsaget til at standse udbetalingerne.

Man kan altså omvendt slutte, at der er foretaget færre straksafskrivninger og gennemført færre forslag efter forbedringsloven, end man havde forestillet sig.

Miljøstøtteordningen er hidtil i altovervejende grad blevet finansieret af midler fra Landbrugsministeriet. Jeg har derfor drøftet spørgsmålet om tilførsel af yderligere midler med

landbrugsministeren og har bedt Miljøstyrelsen og Hypotekbanken om at arbejde på at få et præcist skøn over støttebehovet for den resterende del af støtteperioden.

Her kl. 12.50 er jeg blevet oplyst om, at der nu foreligger nogle skøn, og at skønnene skulle være i størrelsesordenen 175–225 mio. kr. for de investeringer, der mangler. Men det er altså nogle skøn, jeg lige nu har fået fra Hypotekbanken, og vi har derfor ikke haft anledning til at arbejde med dem.

Yderligere har jeg orienteret finansministeren ved brev af 12. februar om drøftelserne mellem landbrugsministeren og mig om tilførsel af yderligere midler til støtteordningen.

Glønborg (KRF):

Jeg takker for svaret og er glad for at konstatere, at der bliver arbejdet videre med sagen. Tallet på de op til 225 mio. kr. passer ganske godt sammen med et skøn, jeg har fået andetstedsfra.

Det, der bare undrer mig, er, at vi skal have dette afbræk i behandlingen af disse sager. Jeg forstår ikke helt, hvorfor kommunerne her den 19. februar fik meddelelsen fra Miljøstyrelsen om, at de pr. 20. februar skulle standse udbetalingen af miljøstøtte. Jeg synes, det har givet nogle problemer for nogle, som er i gang med at planlægge og lige var klar til at skulle bruge nogle penge efter miljøstøtteordningen. Derfor vil jeg gerne lige spørge, hvor hurtigt ministeren venter at kassen kan åbnes igen.

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Jeg vil gerne til hr. Glønborg sige, at jeg er helt enig i, at det er utrolig ubehageligt, at man må foretage dette afbræk i udbetalingerne. Det giver helt selvfølgelig nogle problemer for dem, der havde planlagt at gå i gang med disse miljøstøttetiltag, og det er jeg naturligvis som miljøminister ked af.

Når der sker det afbræk i udbetalingerne, skyldes det imidlertid, at den tidligere regerings skøn over trækket på miljøstøtteordningerne ikke stemmer overens med det rent faktiske træk på miljøstøtteordningerne. Fordelingen har, som jeg sagde, været anderledes, end den tidligere regering skønnede det, og derfor er miljøstøttemidlerne altså på nuværende tidspunkt opbrugt.

[Miljøministeren]

Jeg kan ikke præcist sige, hvor hurtigt vi kan give et tilsagn, men jeg kan sige, at der nu i hvert fald foreligger et skøn fra Hypotekbanken over, hvilke beløb det drejer sig om, og det var, om jeg så må sige, den første forudsætning for at komme videre, men jeg synes selv, det er kedeligt med det afbræk, og jeg vil prøve på at få en afklaring i regeringen af, hvad vi skal gøre, så hurtigt som muligt.

Glønborg (KRF):

Jeg forstår naturligvis godt, at dette går tilbage til et skøn, der er foretaget af den forrige regering, men nu er der jo dog løbet noget vand i stranden, siden vi skiftede regering. Det, der undrer mig, er altså, at der ikke har været noget overblik over afløbet på denne konto, men at man pludselig uden varsel brækker af. Har man fra Miljøministeriets side ikke løbende fulgt med i, hvordan udbetalingerne forløb, siden pengene pludselig var væk?

Bjørn Westh (S):

Jeg forstår, at investeringerne forløber som planlagt, således at landbruget altså ikke investerer mere, end regeringen havde forudset, men trækker forskelligt på de tre forskellige ordninger. Så kunne man vel spørge, om det ikke var rimeligt, at regeringen levede op til det virkelige liv og flyttede pengene mellem sine poster og lod være med at lade budgetteknik forhindre det virkelige liv i at udfolde sig, hvis regeringen, som ministeren siger, har forudset de investeringer, der er foretaget. Der var tre forskellige måder, man kunne trække på: Nu bruger man den ene mere end de to andre. Var det så ikke rimeligt at føre penge over fra de to andre til den ordning, der bliver brugt? Kan ministeren ikke give en bestemt dato på, hvornår landmændene kan få svar?

Leif Hermann (SF):

Nu sparede hr. Bjørn Westh mig for det første spørgsmål. Det har også undret mig lidt, når ministeren hele tiden taler om fordelingen, at det så kan være et særlig alvorligt problem, regeringen skal tage stilling til.

Men mit hovedspørgsmål er: Hvorledes ser den miljømæssige side ud i denne sammenhæng? Meningen med de investeringer, som er omfattet af loven, var jo, at man skulle sørge for, at de miljømæssige forhold for landbruget

blev bedre, således at kommunerne fik mindre anledning til at gå ud og give landmændene påbud om at bringe forskellige forhold i orden.

Jeg vil derfor gerne vide, om ministeren har gjort sig nogen forestillinger om, hvilke miljømæssige konsekvenser der kan opstå af det afbræk, som ministeren selv nævner nu er foretaget i investeringerne.

Trøjborg (S):

Jeg forstår, at miljøministeren er meget optaget af, at investeringstakten i landbruget fortsætter, således at gyllen ikke strømmer ud på markerne i den strøm, som vi har set hidtil. Og jeg forstår, at ministeren derfor er meget optaget af at finde grundlag for finansiering af en videreførelse af ordningen hurtigst muligt.

På denne baggrund vil jeg gerne spørge miljøministeren, om det, miljøministeren tænker på, er det forslag, der er fremsat af De Konservatives landbrugspolitiske ordfører, hr. Rønholt, og som går ud på, at man skulle anvende midlerne fra landbrugets grovvarefonde til at fortsætte finansieringen af miljøstøtteordningen.

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Jeg skal til hr. Glønborg sige, at jeg godt forstår hr. Glønborgs undren over, at de penge er brugt op. Jeg har ikke investeringsprofilen, men arbejder i øjeblikket med sagen.

Jeg vil imidlertid gerne igen understrege, at der er tale om et fejlskøn fra tidligere tid, og jeg kan i den forbindelse henvise til den debat, der fandt sted om miljøstøtteleven; den har jeg selv fortabt mig lidt i.

Dernæst vil jeg gerne sige til hr. Bjørn Westh, at der beløbsmæssigt faktisk er sket flere investeringer, end man havde forventet. Man havde nemlig forventet, at gennemsnittet af støtteordningerne var omkring 80.000, og det er faktisk blevet noget nær det dobbelte, sådan som jeg husker det. Derved har investeringerne altså antalsmæssigt været de samme, men der har på de enkelte konkrete – om man vil – gylletanke været et større beløb, end man havde forudset.

I anledning af spørgsmålet om, hvorvidt der så ikke bare er tale om en overflytning af penge, bliver jeg nødt til at sige: Nej, det er der ikke, for forbedringsloven har et ganske bestemt beløb, og det beløb, der ikke bliver anvendt til miljøstøtte, vil så blive anvendt til andre for-

[Miljøministeren]

bedringer. Derfor er der altså totalt set tale om en ekstra tilførsel til landbruget, og det er ikke sådan, at man bare kan flytte rundt på pengene inden for de samme rammer som dem, man oprindeligt kunne forudse, til dette her. Det ændrer ikke ved, at vi skal finde en løsning. Jeg vil bare sige, at man altså ikke uden videre kan flytte om på pengene.

Til hr. Leif Hermann kan jeg om den miljømæssige side sige, at det er klart nok, at det er et miljømæssigt problem, hvis der bliver tale om et afbræk af længere varighed. Sådan må vi nok konstatere at det ikke er lige i øjeblikket, men det er også derfor, vi er nødt til at få løst sagen ret hurtigt.

Til hr. Trøjborg vil jeg sige, at jeg ikke vil kommentere, om man skal anvende den ene eller den anden af fondene. Jeg kan blot sige, at regeringen naturligvis samlet må komme med et udspil om, hvad man vil gøre på dette område.

Bjørn Westh (S):

Jeg takker miljøministeren for svaret. Må jeg forstå det sådan, at landmændene har bygget til en kapacitet til mere end de ni måneder, de var blevet bedt om? For ministeren siger, at antallet af investeringer er som planlagt, og jeg går ud fra, at man har bygget til de ni måneder, som regeringen henstillede om. Men har man bygget til mere, er det da en interessant oplysning, i hvert fald når man ser på landbrugets deltagelse i diskussionen forud.

Endelig vil jeg spørge, om man ikke kan flytte nogle af de penge, som regeringen har budgetteret at tabe på straksafskrivningerne, over til aktiv miljøpolitik.

Leif Hermann (SF):

Jeg forstod på ministeren, at der totalt set er sket en ekstra tilførsel til landbruget, og det er der vel heller ikke nogen der er i tvivl om. Men er det således, at man ikke på alle tre mulige områder har foretaget en beregning af, hvor meget der ville blive trukket, altså dels støtteloven, dels forbedringsloven og dels straksafskrivningerne? Eller er det således, at det kun er forbedringsloven og landbrugsmiljøstøtteloven, der er foretaget beregninger for?

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Er det denne sag, der er et tilløbsstykke her i

salen, eller er det de næste? Det er i hvert fald interessant at se så mange tilhørere her.

Til hr. Leif Hermann vil jeg gerne sige, at det er min opfattelse, at den tidligere regering foretog beregninger over fordelingen på de tre områder, sådan at man havde en fornemmelse af, hvor meget der ville blive straksafskrevet, hvor meget der ville blive brugt på forbedringsloven, og hvor meget der ville blive brugt på miljøstøtteloven, hvorved den kom frem til det tal, som var forudsat i miljøstøtteordningen. Som bekendt har jeg jo kun fulgt debatten herinde på det tidspunkt, men sådan må jeg opleve det fra den tid.

Til hr. Bjørn Westh vil jeg sige, at jeg ikke har nogen oplysninger om, hvorvidt man faktisk er gået over ni måneder eller ej, men jeg synes naturligvis, at det er værd at tage med nu. Når beløbene er større, kan det også skyldes, at det er blevet dyrere, end man havde forventet. Det er jeg altså ikke klar over, men jeg vil naturligvis se på det, for det spiller jo en rolle for det videre forløb. Jeg synes, det ville være herligt, hvis der var investeret til mere end ni måneder, men jeg er bange for, at det ikke er det, der er tilfældet.

Når det drejer sig om straksafskrivningerne, kan jeg kun konstatere, at man har kunnet vælge mellem straksafskrivning, forbedringslov og miljøstøttelov. Hvad motivet har været til, at man har valgt miljøstøtteloven frem for forbedringsloven eller straksafskrivningen, skal jeg ikke kunne sige, men der har formentlig været en del landmænd, hvis indtjening på det tidspunkt har været af en sådan art, at der ikke var så forfærdelig meget at straksafskrive på, således at det var mere fordelagtigt helt logisk at anvende miljøstøtteloven.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 553

2) Til *miljøministeren* af:

Henning Nielsen (S):

»Hvilke konsekvenser vil ministerens planer om modernisering af klitskovbruget få for det omgivende samfund?«

Skriftlig begrundelse

Ministeren planlægger en modernisering af driften i klitskovbruget, der betyder fyring af et stort antal skovarbejdere og en omlægning af driften efter erhvervmæssige retningslinjer.

[Henning Nielsen]

Det vil medføre en sænkning af niveauet for kultur- og bevoksningsplejen, og det må også have andre konsekvenser for hele det omgivende samfund.

På denne baggrund ønsker spørgeren ministerens vurdering af rækkevidden af disse konsekvenser.

Henning Nielsen (S):

Miljøministerens planer om en modernisering af driften i klitskovbruget indeholder bl.a. en reduktion af kultur- og bevoksningsplejen. Det er naturligvis alvorligt og uheldigt. Men det er klart, at det også får andre konsekvenser, når man afskediger mange skovarbejdere i et område, hvor der i forvejen er stor ledighed. Jeg vil gerne høre ministerens vurdering af de konsekvenser, det kan give for det omgivende samfund.

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Jeg vil gerne sige til hr. Henning Nielsen, at efter regeringens og min opfattelse – det er muligt, at der her er tale om en forskellig opfattelse hos regeringen og Socialdemokratiet – er hovedformålet med det offentlige aktiviteter at producere en række serviceydelser for befolkningen, og hvis vi fortsat skal have råd til at gøre det, må arbejdet gøres på den mest effektive måde. Samfundet udvikler sig, og statsvirksomhederne må følge denne udvikling.

Det er altså regeringens opfattelse, at hvis staten fortsætter med at beskæftige folk i produktion, der ikke er driftsøkonomisk forsvarlig, sætter man udviklingen i stå, og det vil i sidste ende føre til et fattigere samfund, altså også et fattigere samfund i det nordjyske.

Baggrunden for omlægningerne i klitskovbruget og det øvrige statsskovbrug er, at statskovbruget efter regeringens opfattelse skal drives som enhver anden virksomhed, altså ud fra et driftsøkonomisk synspunkt. Omlægningerne drejer sig ikke om at nedlægge aktiviteter, men om at udføre dem med de færrest mulige ressourcer.

Ud fra en isoleret, kortsigtet betragtning vil planerne medføre, at Skov- og Naturstyrelsen sparer 110–140 årsværk og 13–19 mio. kr. pr. år, mens Arbejdsministeriet får merudgifter på 14–17 mio. kr. pr. år. Det vil sige, at der totalt set nok er tale om neutralitet på kort sigt. Man kan imidlertid ikke tillade sig at betragte dette

her som statisk og isoleret, idet konsekvenserne i den øvrige del af samfundet nødvendigvis skal medtages, og den rationaliseringsgevinst i Skov- og Naturstyrelsen, som man får, vil jo ikke forsvinde, men frigøre ressourcer til andre aktiviteter i andre dele af den offentlige sektor eller i den private sektor.

Klitskovene skal fortsat drives som et flersidigt skovbrug, hvor formålet med skovdriften er samtidig med produktion af træ og træprodukter at tilvejebringe rekreative værdier til glæde for lokale naturelskere og turister.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at det er klart, at man altid kan holde mennesker beskæftiget også i den offentlige sektor – og mere, end vi gør i dag – hvis man ikke anvender de mest rationelle midler. Med andre ord den gamle diskussion om gravemaskinen kontra en teske. Det er sådan set også det synspunkt, man gør gældende her. Jeg er fuldstændig opmærksom på de problemer, som denne disposition skaber i Nordjylland, og derfor har vi også haft lange forhandlinger om, hvorledes det kunne gøres mest hensigtsmæssigt.

Henning Nielsen (S):

Jeg takker for svaret. Jeg ved ikke, hvor megen forskel der er på regeringen og Socialdemokratiet, når det gælder om at udføre opgaver så rationelt som overhovedet muligt – det er noget, vi kan være enige om – men når det samtidig betyder en reduktion af bevogtningsplejen derude, kan man vel ikke regne det ud.

Jeg har her et stykke papir, som jeg har fået fra Skov- og Naturstyrelsen, og hvor der står, at arealerne skal drives på økonomisk rationel vis – det var også det, ministeren sagde – under de til enhver tid herskende samfundsøkonomiske vilkår, og det giver mig anledning til at spørge, hvad det er for samfundsøkonomiske vilkår, der gør, at der nu er behov for afskedige folk.

Jeg ser i det samme stykke papir – og det må være de vurderinger, ministeren også har haft – at det er regeringens overordnede politik at mindske det offentlige forbrug – det ved vi godt – og at nedsætte forbruget af offentligt ansatte, således at de frigøres til ressourcer i den private sektor. Jamen hvor er det i den private sektor, miljøministeren vil anvise disse afskedigede skovarbejdere beskæftigelse?

Leif Hermann (SF):

Det eneste opløftende i det svar, ministeren gav, var den jappende tone, som den sidste halvdel blev serveret i. Man kunne forstå, at det var en lektie, der skulle leveres, uden at der egentlig var noget særlig sagligt belæg for det. Og det indrømmede ministeren da også ved at sige, at der jo ikke økonomisk set var vundet noget på kort sigt med de foranstaltninger, man har iværksat.

Jeg vil gerne stille følgende spørgsmål: Når ministeren taler om ansættelser, der ikke er driftsøkonomisk baggrund for, er det så det samme som, at man har foretaget en afvejning af de hensyn, der ligger i skovloven, de hensyn, der ligger bag regeringens planer om naturgenopretning, og de hensyn, der foreligger i forbindelse med politikken for marginale jorder? Er det sammenfattet under begrebet »driftsøkonomisk baggrund«? Eller er det således, at der er foretaget en afvejning, og efter hvilke kriterier er den afvejning i givet fald foretaget?

Det er jo et ganske betydeligt indgreb, man foretager over for de familier, der nu kommer til at stå uden arbejde.

Risgaard Knudsen (S):

Jeg har tidligere, bl.a. ved et møde i Brovst, haft lejlighed til at høre miljøministeren redogøre også for de beskæftigelsesmæssige virkninger af den såkaldte moderniseringsplan. I den forbindelse vil jeg gerne spørge ministeren, om ikke den såkaldte moderniseringsplans målsætning allerede er opfyldt. Min begrundelse for dette spørgsmål er, at jeg forstår, at ministerens såkaldte moderniseringsplan som udgangspunkt tager beskæftigelsen i de omtalte klitplantager i 1987. Ifølge de oplysninger, jeg er i besiddelse af – og de skulle stamme fra Skovstyrelsen – var der i de pågældende klitplantager i 1987 beskæftiget 450 skovarbejdere. Ifølge de oplysninger, jeg er i besiddelse af for januar i år, og som stammer fra den samme kilde, skulle der nu i de samme plantager være beskæftiget ca. 290 skovarbejdere.

Det vil med andre ord sige, at der, forinden den såkaldte moderniseringsplan bliver iværksat, allerede er afskediget omkring 150 skovarbejdere.

Jeg vil sætte pris på, om ministeren her i dag vil bekræfte de tal, der indeholdes i denne begrundelse for mit spørgsmål.

Bjørn Westh (S):

I forlængelse af hr. Risgaard Knudsens spørgsmål, men kort: Hvad er arbejdsløshedsprocenten i de områder, hvor ministeren nu afskediger skovarbejdere? Ihukommende ministerens svar, at det offentlige udgifter er lige store, hvad enten de går på beskæftigelse, eller de går ledige.

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Arbejdsløshedsprocenten er – jeg har ikke det nøjagtige tal her – vel nogenlunde, som den er i den øvrige del af landet. Vi ved imidlertid fra regionplanlægningen, at der netop i Nordjylland faktisk er en opdrift på det industrielle område.

Til hr. Risgaard Knudsen vil jeg sige, at jeg ikke har tallene for moderniseringsplanen på mig her, hvilket jeg beklager, men den følges jo på den måde, at man i Skov- og Naturstyrelsen prøver at lave den mest hensigtsmæssige afgang og at få de mest ordentlige aftaler med de mennesker, der arbejder i klitskovvæsenet.

Til hr. Henning Nielsen vil jeg gerne sige, at der ikke er tale om, at der udvises en mindre hensigtsmæssig omsorg for klitskovvæsenet med de nye metoder end med dem, der var der i forvejen.

Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt de, der er beskæftiget i den offentlige sektor, kan gå over i den private sektor, synes jeg, det er klart, at vi er nødt til at diskutere, hvordan man mest hensigtsmæssigt afskaffer den arbejdsløshed, vi rent faktisk har i øjeblikket.

Jeg tror ikke på, at den bedste metode er at ansætte mennesker i den offentlige sektor til at arbejde på en meget lidt rationel måde. Det kan man have forskellige opfattelser af, men jeg tror ikke, det er den måde, man kommer af med arbejdsløsheden på.

Det er ikke ensbetydende med, at arbejdsløsheden ikke er et problem, for det er den, men det er et spørgsmål om, hvordan vi løser det bedst muligt. Jeg tror, det er ved at være så effektivt som muligt, ved at anvende så moderne teknik som muligt og ikke ved, at man laver mere eller mindre beskæftigelsesterapi.

Til hr. Leif Hermann vil jeg sige, at når det drejer sig om naturgenopretning, vil man også anvende den mest effektive metode til at lave naturgenopretning; man vil ikke anvende gammeldags metoder, for derved ville man få færre

[Miljøministeren]

naturgenopretningsprojekter, end man har i dag.

Henning Nielsen (S):

Jeg vil gerne endnu en gang afvise, at jeg har talt om den nye teknik, der skal bruges; det er ikke det, det drejer sig om. Jeg vil stadig væk fastholde, at den naturpleje, der finder sted i klitskovene, skal fastholdes, og det kan jeg forstå på ministeren her at den vil blive.

Men spørgsmålet om de økonomiske konsekvenser og de konsekvenser, det har for det omgivende samfund, mener jeg ikke ministeren har kunnet svare på. Det forstår jeg sådan set godt, for jeg kan se, at man fra Skov- og Naturstyrelsen herom simpelt hen har sagt: Vi kan ikke beregne de afledte konsekvenser for det omgivende samfund, hverken på kort eller på længere sigt.

Jeg vil gerne spørge ministeren, om hun vil tage sine planer op til fornyet overvejelse, hvis vi nu kunne få lavet disse beregninger.

Risgaard Knudsen (S):

Af hensyn til Folketingstidende er det selvfølgelig meget beklageligt, at ministeren ikke er klædt på til at redegøre for de hidtidige beskæftigelsesmæssige virkninger af ministerens egen såkaldte moderniseringsplan.

I konsekvens heraf vil jeg gerne spørge ministeren, om hun er indstillet på at handle i overensstemmelse med den henvendelse, ministeren har modtaget fra beskæftigelsesudvalget i Hanstholm Kommune, og hvori der stilles det spørgsmål, om ministeren ikke finder det naturligt, at sagen bliver taget op til fornyet overvejelse.

Jeg stiller dette sidste spørgsmål, idet jeg i øvrigt havde ventet, at venstremanden hr. Svend Heiselberg ville have vist Hanstholm Kommune den interesse at bringe denne henvendelse fra Hanstholm Kommune til ministeren ind i billedet.

Bjørn Westh (S):

Hr. Svend Heiselberg er valgt i Skive og varetager Skives interesser, har jeg forstået, med hensyn til toldkammer – eller er det mig, der tager fejl?

Ministeren siger, at ministeren mener, at arbejdsløsheden i disse områder er den samme som gennemsnittet i Danmark. Jeg mener, mi-

nisteren tager voldsomt fejl. Hvis det viser sig, at ministeren tager fejl, når vi får undersøgt tallene – jeg tror nemlig, at de er betydelig højere i dette område, måske endda op til dobbelt så høje – vil ministeren så revurdere planerne om afskedigelse af disse mennesker, der har lavet et arbejde, som jeg ikke tror de oplever som beskæftigelsesterapi, men som et godt arbejde i skovene?

Leif Hermann (SF):

Jeg vil gerne vide, hvornår ministeren opdagede, at man i Skov- og Naturstyrelsen arbejdede på en meget lidt rationel måde med gammeltdags metoder, der kan karakteriseres som beskæftigelsesterapi, når det forholder sig sådan, som hr. Risgaard Knudsen har fremhævet, nemlig at man faktisk har nedbragt antallet af skovarbejdere i det pågældende område fra 460 til omkring 300. Jeg vil bede ministeren om at forklare mig, hvilke yderligere rationaliseringer der skal ske inden for Skov- og Naturstyrelsens virksomhed med hensyn til klitskovene, som fordrer, at der skal foretages sådanne nedskæringer, som er bebudet.

Glønborg (KRF):

Hr. Bjørn Westh har stillet mit hovedspørgsmål, nemlig om ministeren ville foretage en revurdering, når arbejdsløshedstallene var studeret tilstrækkelig grundigt.

Men jeg vil også gerne spørge, om jeg stadig væk må have lov til at glæde mig over, at klitplantagerne sorterer under miljøministeren og ikke under industriministeren. Det har jeg nemlig gjort mange gange, når jeg gik en tur, fordi jeg kunne se og mærke på de fleste af de klitplantager, jeg færdedes i, at de ikke blev drevet med deres oprindelige formål, nemlig at hjælpe landbruget mod sandflugten, og heller ikke alene blev drevet efter det princip, som gælder næsten alle steder nu, nemlig at det bare drejer sig om størst muligt økonomisk udbytte, men også blev drevet efter det princip, at der her virkelig skulle være noget, som var til gavn for de mennesker, der vil have noget ud af deres fritid. Derfor vil jeg gerne spørge, om jeg stadig væk må regne med, at ordet »driftsøkonomi« ikke skal prioriteres så højt hos miljøministeren mere.

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Jeg har ikke her sagt, at der på nuværende tidspunkt er tale om beskæftigelsesterapi i klit-skovvæsenet; jeg har derimod sagt, at hvis vi fortsatte med gammeldags redskaber, ville der blive tale om beskæftigelsesterapi i den forstand, at man kunne gøre det mere rationelt og med et mindre antal ansatte.

Det bliver også et svar til hr. Glønborg. Jeg mener, at man skal gøre det så rationelt som muligt; jeg ser ingen fordel i, at den offentlige sektor ikke følger med i den øvrige del af samfundsudviklingen og også anvender de mest moderne arbejdsredskaber. Det ville svare til, at vi i dag – og det ville give merbeskæftigelse, det kan jeg godt love – sad og anvendte de gammeldags skrivemaskiner frem for edb-udstyr, hvor tingene foregår meget enklere. Det er nøjagtigt det samme inden for statsskovvæsenet som inden for alle andre områder i den offentlige sektor.

Selvfølgelig skal vi gøre det så effektivt som muligt; det er den måde, vi kan give den bedste naturpleje på og – mere generelt – den bedste service over for borgerne.

Hvad angår beskæftigelsen i de nord- og vestjyske amter, fremgår det af landsplanredøgørelsen, at i de tre nordvestjyske amter er erhvervene i hastigere beskæftigelsesmæssig vækst end i landet som helhed. Industrien er relativt vigtigere end i det øvrige land og vokser hurtigere, og befolkningstallet er stabilt ligesom i resten af landet. Arbejdsløsheden er lidt højere i Nordjyllands Amt, men forskellen er ikke så udtalt som tidligere. Det var det, jeg prøvede at udtrykke med det, jeg sagde.

Til hr. Risgaard Knudsen vil jeg sige, at jeg nu er i besiddelse af tallene – dette siger jeg også af hensyn til Folketingstidende. Der er, sådan som hr. Risgaard Knudsen også gjorde opmærksom på, i dag ca. 60–70 årsværk for meget i de tre nordjyske klitdistrikter, heraf 40 faste skovarbejdere. Der er i dag 40 fuldtidsskovarbejdere for meget i de tre nordjyske klitdistrikter, og vi håber at klare nedskæringen ved naturlig afgang.

Jeg vil gerne understrege, at Skov- og Naturstyrelsen meget nøje har drøftet med personaleorganisationerne, hvordan vi kunne gøre dette mest hensigtsmæssigt, og jeg tror, jeg roligt kan sige, at også personaleorganisationerne har accepteret, at dette er et ordentligt forhandlingsforløb.

Det ændrer altså ikke ved, at der skal foretages nogle afskedigelser, fordi tingene kan gøres mere rationelt, men jeg kan i hvert fald sige, at der ikke vil blive afskediget faste fuldtidsskovarbejdere med mere end ét års anciennitet i 1990. Det viser altså lidt om den måde, vi har prøvet at klare tingene på. Vi har i øvrigt også fremsat en lang række uddannelses tilbud og lignende for at gøre dette på en så ordentlig måde som muligt.

Men for mig drejer det sig altså om at slå fast, at den offentlige sektor skal være fuldt så effektiv som den øvrige del af samfundet. Ellers tror jeg ikke vi tjener borgernes interesser.

Henning Nielsen (S):

Jeg er godt klar over, at der var mange ting, ministeren skulle huske, men jeg fik ikke svar på mit spørgsmål.

Der er, så vidt jeg ved, ikke foretaget konsekvensberegninger vedrørende dette. Jeg spurgte ministeren, om ministeren vil ændre de planer, der er omkring klitkovene, hvis sådanne konsekvensberegninger foretages og viser, at resultatet vil blive negativt for samfundet, for regeringen, for os alle sammen.

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Til hr. Henning Nielsen vil jeg sige, at der ikke for mit vedkommende vil blive tale om fornyede overvejelser. Der er ingen som helst tvivl om, at de beregninger, vi har lagt til grund, viser, at det er hensigtsmæssigt at foretage moderniseringen på den måde, vi har gjort det på.

Det er klart nok, at hvis man siger, at samfundet i øvrigt går i stå, kunne det godt være, at vi skulle grave med teskeer, men det går jeg ud fra ikke sker. Derfor mener jeg, at dette f.eks. må føre til, at vi i stedet prøver at sætte mennesker i stand til at få en anden beskæftigelse gennem uddannelses tilbud og andre af de tiltag, som vi har været inde på.

Jeg tror altså ikke på, at man skal sætte samfundet i stå, og jeg synes sådan set, at erfaringerne fra Østeuropa viser, at det ej heller miljømæssigt er særlig formålstjenligt at gøre tingene på den mest uhensigtsmæssige og mindst rationelle facon.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 579

3) Til miljøministeren af:

Erling Christensen (S):

»Hvilke midler tænker ministeren på, når ministeren til Berlingske Tidende den 20. februar 1990 stærkt præciserer, at der findes midler i Landbrugsministeriet fra andre støtteordninger, som kunne overføres til miljøstøtte, og har denne overførsel af penge til landmændenes miljøstøtte allerede været drøftet mellem miljøministeren og finansministeren?«

Skriftlig begrundelse

Der henvises til artikel i Berlingske Tidende fra den 20. februar 1990.

Erling Christensen (S):

Samme dag som ministeren meddelte i Berlingske Tidende, at der var midler i Landbrugsministeriet til at give miljøstøtte til de mindre jordbrug, lå der et brev på kommunalbestyrelsernes borde om, at man pr. dags dato skulle sige nej til yderligere støttetilsagn.

Jeg vil gerne i forlængelse af mit spørgsmål, som er optrykt på dagsordenen, spørge ministeren, om ministeren finder, at det er en rigtig, en lovlig fremgangsmåde sådan rent administrativt med dags varsel at stoppe støtte, der er lovmæssigt begrundet. Kunne ministeren ikke forestille sig, at to andre muligheder med hensyn til at ændre disse ting havde været mere relevante, at et spørgsmål om en lovændring eller et spørgsmål om et aktstykke til Finansudvalget om en tillægsbevilling havde været mere rigtig end administrativt at ændre en politisk beslutning?

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Jeg vil sige, at det, der virkelig havde bragt mig vanskeligheder, var, hvis jeg havde givet tilsagn om at udbetale nogle midler, som der ikke var basis for at jeg udbetalte. Det var klart i forbindelse med lovvedtagelsen, hvad støttebeløbet skulle bruges til, og nu er det altså opbrugt, og det, regeringen så skal tage stilling til, er: Hvad gør man så? Jeg har i forbindelse med et tidligere spørgsmål været inde på en lang række af de her ting, og jeg kan da godt gentage, hvad jeg sagde da.

I anledning af hr. Erling Christensens spørgsmål kan jeg svare, at jeg ikke har udtalt mig til Berlingske Tidende. Det er en »anonym kilde« i Miljøministeriet, der citeres, det er ikke

noget, jeg kender til, og jeg har ikke udtalt mig på den måde, som spørgeren siger at jeg har. Jeg ved ikke, om hr. Erling Christensen var til stede, da jeg svarede hr. Glønborg. Hvis ikke det er tilfældet, vil jeg da gerne have repeteret nogle af spørgsmålene, og så skal jeg gerne repeterer nogle af svarene.

Erling Christensen (S):

Nu var ministeren her jo ikke sidste onsdag, hvor der også blev stillet spørgsmål til landbrugsministeren vedrørende denne sag, og hvor landbrugsministeren klart tilkendegav, at hvis Miljøministeriet mangler midler på dette område, må initiativet til at skaffe flere midler udgå fra Miljøministeriet. For der er ikke inden for Landbrugsministeriets område midler til rådighed med henblik på overførsel til andre ministerier.

Nu siger ministeren, at hun ikke har udtalt sig til Berlingske Tidende. Men så har jeg her Aalborg Stiftstidende fra den 26. februar, hvor ministeren udtaler sig således, og det er direkte citeret:

»Hvis den daværende regering har skønnet forkert over behovet, så kan det ikke være mit problem. Så må Tørnæs skaffe pengene et andet sted fra, så må han omprioritere. Det er der flere der må.«

Hvilke forslag har ministeren så til at omprioritere? Hvilke initiativer vil ministeren tage for at omprioritere, for at skaffe de penge?

Bjørn Westh (S):

Hr. Trøjborg spurgte tidligere i dag – men jeg mener ikke, at han fik svar – om ministeren mener, at grovvarerfundsmidlerne ville kunne bruges i denne forbindelse.

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Jo, hr. Trøjborg fik det svar, at jeg ikke ville udtale mig om, hvorvidt grovvarerfundsmidlerne kunne bruges i denne forbindelse. Han fik derudover også det svar, som også blev et svar til hr. Erling Christensen, at i det øjeblik jeg har skønnene over det forventede behov for miljøstøtteordninger, vil jeg tage et initiativ i forhold til regeringen, eftersom der ikke er midler til dette på Miljøministeriets område.

Jeg oplyste også i forbindelse med det tidligere spørgsmål, at jeg netop i dag kl. 12.50 havde fået nogle skøn, der går ud på, at behovet er

[Miljøministeren]

et sted mellem 175 mio. kr. og 225 mio. kr. Der har for ministeriet endnu ikke været lejlighed til at arbejde med disse tal, men man mente, at det var rigtigt at oplyse mig om, at departementet nu havde modtaget disse skøn.

Vi er naturligvis nødt til at gå tallene igen, se, hvilke forudsætninger man anlægger, også set i lyset af, at de tidligere skøn, man foretog på dette område, jo altså viste sig ikke at være helt korrekte.

Erling Christensen (S):

Ministeren udtalte også til Aalborg Stiftstidende den 26. februar, at ministeren står fast på de synspunkter, hun havde, da hun var ordfører for De Radikale, da man vedtog loven. Det kunne være interessant, om ministeren ville repetere over for os, hvilke synspunkter ministeren gjorde gældende dengang. For så kunne det være, vi kunne få svar på vores spørgsmål om, hvilke initiativer ministeren vil tage for at skaffe de ekstra penge.

Vi har den 14. marts i dag, og den 20. februar modtog kommunerne besked om, at de skulle stoppe. Man kunne meget hurtigt få besked ude fra kommunerne om, hvad der lå på kommunernes bord af behov for støtte. Det har jeg i hvert fald været i stand til.

Ministeren skønner, at det er 175–225 mio. kr. Andre vurderinger ligger lidt højere. Men man har altså i lang tid haft mulighed for at fremskaffe dette tal og dermed mulighed for fra ministerens side at fortælle, hvilke initiativer man agtede at tage.

Men det kan være, ministeren vil repetere, hvordan ministerens holdning var i 1987 til at skaffe de midler, der skal være til rådighed på dette område.

Risgaard Knudsen (S):

Jeg synes, der var en væsentlig ting i ministerens sidste svar, og det var ministerens bemærkning om, at ministeren var indstillet på at tage et initiativ over for den samlede regering. Jeg finder denne bemærkning så væsentlig, at den også bør noteres her i folketings salen.

Det, jeg så gerne vil spørge ministeren om, er: Hvornår kan dette initiativ over for den samlede regering ventes? Det må være et højaktuelt spørgsmål, også i relation til de oplysninger, som ministeren i slutningen af februar gav til Aalborg Stiftstidende.

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Jeg er utrolig glad for den opmærksomhed, der er om disse spørgsmål.

Når jeg ikke allerede har taget et initiativ, er det, fordi der var vidt forskellige skøn over, hvad behovet egentlig var. Der har været skøn helt op til 400 mio. kr., og der har også været lavere skøn, som nogle har været inde på. Jeg synes ikke, at det er specielt hensigtsmæssigt at gå til finansministeren, regeringen, og sige: Der skal bruges et beløb i størrelsesordenen 100–400 mio. kr. Jeg tror, en hvilken som helst fornuftig regering og finansminister vil sige: Kunne du ikke tænke dig at være en anelse mere præcis?

Det er det, jeg har ønsket at være, og jeg har netop nu fået svarene, og jeg synes ikke, jeg ville forholde dette høje Ting, hvad de skøn, jeg netop har fået fra Hypotekbanken, er – for at der ikke skal opstå myter i denne sammenhæng. Men jeg synes også, enhver herinde må kunne forstå, at når jeg selv har fået disse oplysninger 10 minutter før dette møde, oplysninger, som netop er modtaget i departementet, så har det ikke været muligt for os at foretage en nøjere gennemgang af beløbets sandsynlighed. Og netop i lyset af historien synes jeg, det ville være rart, hvis vi kunne ramme en anelse mere præcist i denne sammenhæng.

Når vi har arbejdet med tallene – og jeg går ud fra, at det ikke tager så lang tid – vil jeg naturligvis henvende mig til finansministeren om dette problem.

Jeg kan såmænd godt orientere om, hvad jeg har sagt tidligere – der er en meget lang og interessant historie – om forløbet af miljøstøtteordningen; det vil jeg med glæde repetere, men jeg tror – med formandens blik i nakken – ikke, at jeg får lov til at komme ret langt i det. Den radikale ordførers konklusion dengang, da lovforslaget til sidst blev vedtaget, var, at vi syntes, lovforslaget nu var tilfredsstillende, fordi man havde præciseret, hvorfra midlerne skulle tages. Vi noterede med tilfredshed, at det ikke var fra Miljøministeriets område – og det er fortsat mit syn.

Erling Christensen (S):

Jeg påskønner selvfølgelig ministerens iver efter at opfylde de ønsker, der er ude i landbruget om at investere. Det glæder mig, og det glæder mig også, at ministeren fastholder syns-

[Erling Christensen]

punkterne fra 1987 med hensyn til vandmiljøplanen. Jeg håber så, det lykkes ministeren at overbevise sin kollega og hele regeringen om, at der skal tilføres de ekstra penge.

Jeg forstod på ministeren, at ministeren vil gøre en indsats for det, og jeg forstår, at vi så fra folketingsalen kan meddele de landmænd, der har haft store planer, hvis ansøgninger er stillet i bero, og som nu sidder og venter og venter, at ministerens udtalelser her i dag kan tages som et løfte om, at de også nok skal få støtte efter de samme regler, som er fastsat i den vedtagne lov. Det vil jeg gerne have at ministeren bekræfter.

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Jeg kan sige, at jeg i hvert fald vil arbejde på, at det lader sig gøre. Mere kan jeg jo anstændigvis ikke love.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:**Formanden:**

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige svar på spørgsmål stillet af følgende medlemmer af Folketinget:

- Qvist Jørgensen: spm. nr. S 407 og 577
 Pia Christmas-Møller: spm. nr. S 451
 Inge Dahl-Sørensen: spm. nr. S 497
 Tove Niemann: spm. nr. S 504
 Glistrup: spm. nr. S 534, 571 og 572
 Køpke Christensen: spm. nr. S 538
 Leif Hermann: spm. nr. S 539, 540, 544, 576 og 580
 Poul Nielson: spm. nr. S 541-543
 Pia Dahl: spm. nr. S 545 og 546
 Jytte Andersen: spm. nr. S 550 og 551
 Behnke: spm. nr. S 552
 Kirsten Jacobsen: spm. nr. S 554 og 575
 Knud Lind: spm. nr. S 555
 Birthe Hansen: spm. nr. S 556
 Pelle Voigt: spm. nr. S 558
 Jane Oksen: spm. nr. S 559
 Arne Jensen: spm. nr. S 561
 Aage Frandsen: spm. nr. S 562 og 563
 Kofod-Svendsen: spm. nr. S 564
 Hjortnæs: spm. nr. S 565-567
 Svend Andersen: spm. nr. S 568
 Holger K. Nielsen: spm. nr. S 569

Tove Lindbo Larsen: spm. nr. S 570
 Inger Harms: spm. nr. S 574

Spm. nr. S 407

Til udenrigsministeren (24/1 90) af:

Qvist Jørgensen (S):

»Kan udenrigsministeren bekræfte, at der på grænsen mellem Syrien/Irak og Tyrkiet (ca. 300 km) foregår en tvangsflytning af bønderne i et bælte på op til 30 km fra grænsen til Syrien og Irak, således at der opstår et bredt ingenmandsland, og, såfremt dette kan bekræftes, oplyse, om alibiet for dette indgreb er, at man har brug for dele af jorden til det storstilede op-dæmningsprojekt i forbindelse med Eufrat og Tigris?«

Begrundelse

Informationerne om, hvad der foregår i Sydøsttyrket, er sparsomme og ofte præget af politiske undertoner, hvorfor spørgeren finder det rigtigst at efterspørge de facts, der måtte foreligge, specielt når der henses til de særlige problemer, kurderne må have, når en sådan zone på ca. 9.000 km² inddrages.

Bag spørgsmålet ligger også, at såfremt oplysningerne er rigtige, er de ikke i overensstemmelse med de oplysninger, spørgeren har fået vedrørende de store dæmningsprojekter og deres indflydelse på civilbefolkningens levevilkår.

Svar (8/3 90):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

På baggrund af de oplysninger, Udenrigsministeriet har kunnet indhente i sagen, kan det bekræftes, at den tyrkiske regering har evakueret en række landsbyer i grænseområderne op til Irak. Evakueringen af de pågældende landsbyer angives fra tyrkisk side at være sket som et led i de tyrkiske myndigheders bestræbelser for at forhindre partisanbevægelseres aktioner ind over grænsen.

Spm. nr. S 451

Til arbejdsministeren (1/2 90) af:

Pia Christmas-Møller (KF):

»Vil ministeren hurtigst muligt tage skridt til – eventuelt sammen med indenrigsministeren –

[Pia Christmas-Møller]

at ændre reglerne, dersom det er korrekt, at visse kommuner som følge af bl.a. de kommunale udligningsordninger har økonomisk fordel af at ansætte langtidsledige i kommunale beskæftigelsesprojekter frem for i private projekter?»

Begrundelse

Af materiale fra Foreningen af Danske Anlægsgartnere fremgår, at en kommune sparer ikke mindre end ca. 40.000 kr. pr. langtidsledig ved ansættelse i et kommunalt beskæftigelsesprojekt frem for i et privat. Den kommunale gevinst skulle fremkomme alene på baggrund af de kommunale udligningsordninger og tilskudsordningerne, da det private projekt som udgangspunkt var 16.000 kr. billigere.

Er dette regnestykke korrekt, er der tale om en aldeles uacceptabel konkurrencesituation, som motiverer kommunerne i den gale retning. Al erfaring dokumenterer jo, at private projekter giver de ledige langt bedre muligheder for varig beskæftigelse end de kommunale. Derfor må reglerne sikre, at det er en klar fordel for alle parter at sikre de ledige beskæftigelse i den private sektor.

Svar (1/3 90):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Den nuværende beskæftigelsesindsats omfatter to foranstaltninger med tilhørende udligningsordninger.

Efter *lov om beskæftigelsesmuligheder for unge m.v.* kan der gennemføres beskæftigelsesprojekter i offentligt eller privat regi.

Det vil altid være mest fordelagtigt for kommunen at få de ledige placeret i en beskæftigelsesforanstaltning, hvor en privat virksomhed, organisation eller lignende står som arbejdsgiver. Kommunens økonomiske fordel herved varierer, alt efter om der er tale om beskæftigelsesprojekter, hvor en privat står som arbejdsgiver, eller ansættelse med løntilskud i en privat virksomhed. Den dyreste løsning for kommunen er beskæftigelsesprojekter, hvor kommunen står som arbejdsgiver.

Som udgangspunkt påvirker den kommunale udligningsordning ikke den økonomiske fordel, som kommunerne har ved gennemførelse af beskæftigelsesforanstaltninger i privat regi.

Udgangspunktet i *lov om arbejdstilbud til ledige* er, at arbejdsformidlingen henviser den

langtidsledige primært til et privat, sekundært til et kommunalt arbejdstilbud.

I det omfang de ledige placeres i privat arbejdstilbud, betyder det, at kommunerne sparer de lønudgifter m.v., som de ellers ville få påført ved at skulle beskæftige de ledige. Dette gælder uanset den eksisterende udligningsordning, som alene har indflydelse på størrelsen af de enkelte kommuners besparelser.

Det er således i alle tilfælde økonomisk mest fordelagtigt for kommunerne, at beskæftigelsesforanstaltningerne gennemføres i privat regi.

I det omfang en nærmere gennemgang af ordningerne imidlertid måtte vise, at der er behov for ændringer af hensyn til ordningernes overordnede målsætning, herunder først og fremmest privat beskæftigelse, er jeg naturligvis villig til at drøfte eventuelle nødvendige initiativer.

Spm. nr. S 497

Til *socialministeren* (8/2 90) af:

Inge Dahl-Sørensen (V):

»Vil ministeren redegøre for de regler, der ligger til grund for social- og sundhedsforvaltningernes skøn ved anvendelse af midler til behandling af adfærdsvanskelige børn, og vil ministeren oplyse, om ministeren har planer om at opfølge de to aktuelle sager fra Københavns Kommune?«

Begrundelse

Spørgeren mener, at der ud fra de to aktuelle sager omtalt i Ekstra Bladet den 7. februar 1990 og Berlingske Tidende den 8. februar 1990 tilsyneladende er meget vide økonomiske grænser for behandling af et enkelt adfærdsvanskeligt barn samt muligheder for uheldige sammenfald mellem de pædagoger, der skal udøve skønnet, og dem, der skal føre foranstaltningerne ud i livet.

Svar (19/2 90):

Socialministeren (Aase Olesen):

Reglerne i bistandsloven om døgnophold for børn og unge, herunder finansiering af opholdene, blev ændret pr. 1. januar 1985. Det er her efter kommuner og amtskommuner, der i fællesskab fuldt ud finansierer børns og unges døgnophold.

[Socialministeren]

I forbindelse med lovændringen i 1985 blev det drøftet, hvorvidt kommunerne og amtskommunerne selv skulle stå for udsendelse af de landsdækkende vejledende takster for døgnophold efter bostandslovens § 66, stk. 5.

Den hidtidige ordning med centralt udsendte vejledende takster ønskedes dog på daværende tidspunkt opretholdt fra kommunal side.

I april 1987 fandt Socialministeriet og Socialstyrelsen, at udsendelsen af de vejledende takster for fremtiden kunne overgå til kommuner og amtskommuner som en naturlig konsekvens af finansieringsomlægningen pr. 1. januar 1985.

Såvel Kommunernes Landsforening som Amtsrådsforeningen tilsluttede sig dette synspunkt.

Fra 1988 beror udformningen af vejledende retningslinier om opholdsbetaling ved døgnophold herefter på aftale mellem Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen. Den seneste vejledning af 1. september 1989 om spørgsmålet vedlægges til orientering. (Ikke optrykt her).

Denne vejledning må betragtes som et vigtigt styringsredskab for amters og kommuners administration af betalingsfastsættelsen i konkrete tilfælde.

De kommunale organisationers formål med vejledningen har dels været at få etableret et sammenhængende vejledningsmateriale på området og dels at dæmpe udgiftsudviklingen i forbindelse med børns og unges anbringelse i foranstaltninger uden for døgninstitutionssområdet.

Ud over de retningslinier, som er givet i den ovenfor nævnte vejledning, kan henvises til Socialstyrelsens vejledning nr. 3 af 27. juli 1988 om bostandslovens bestemmelser om døgnophold for børn og unge, afsnit IV, pkt. 15-21. Heri er redegjort for de hensyn, der bør indgå i forbindelse med den indholdsmæssige godkendelse af døgntilbudene til børn og unge.

Det må således være en følge af lovændringen pr. 1. januar 1985, at den konkrete fastsættelse af opholdsbetaling i forbindelse med et døgnophold er henlagt til de lokale myndigheders egen afgørelse.

Når hertil kommer, at de omtalte sager drejer sig om udgifter, der er afholdt i et tidligere regnskabsår, og det er Københavns Kommunes revision, som har peget på problemerne over

for kommunens social- og sundhedsforvaltning, finder jeg ikke, at der er grundlag for, at Socialministeriet som social tilsynsmyndighed tager sagerne op til nærmere undersøgelse.

Spm. nr. S 504

Til statsministeren (12/2 90) af:

Tove Niemann (FP):

»Kan statsministeren oplyse, hvilke initiativer han agter at tage for at sikre, at de enkelte ministre i KVR-regeringen ikke forærer offentlige institutioner og udstyr til offentlige institutioner bort, men derimod udbyder dem til salg?«

Begrundelse

Der henvises til en artikel i Politiken den 5. februar 1990, hvor det oplyses, at landbrugsministeren overdrager højteknologisk udstyr, der repræsenterer en værdi af flere milliarder, fra Statens Mejeriforsøg til MD Foods' forskningscenter.

Svar (1/3 90):

Statsministeren (Poul Schlüter):

Som begrundelse for spørgsmålet henviser fru Tove Niemann til en artikel i Politiken den 5. februar 1990, hvori det anføres, at landbrugsministeren overdrager højteknologisk udstyr, der repræsenterer en værdi af flere milliarder kroner, fra Statens Mejeriforsøg til MD Foods' forskningscenter.

Som det fremgår af akt 92 fremsendt til Folketingets Finansudvalg den 28. november 1989 – om salg af ejendommen, hvor Statens Mejeriforsøg har til huse – vil Landbrugsministeriet i et senere aktstykke til Finansudvalget særskilt forelægge spørgsmålet om anvendelsen af det udstyr, som frigøres ved nedlæggelsen af Statens Mejeriforsøg, samt andre spørgsmål vedrørende etablering af Mejeriernes Forskningscenter.

Endvidere kan det oplyses, at værdien af det i dagspressen omtalte udstyr ikke andrager flere milliarder, men at bl.a. Forskningsrådene og Risøs instrumenttjeneste samt Alfa Laval Industri A/S er vurderet til ca. 6,2 mio. kr.

Spm. nr. S 534

Til justitsministeren (16/2 90) af:

Glistrup (FP):

»Hvad er den igangværende udvikling i spritbilismen?«

Begrundelse

Alkohol- og Narkotikarådet oplyser på side 51 i sit skrift nr. 15 af december 1989, at antallet af alkoholrelaterede færdselsuheld med personskaade er faldet fra 3.100 i 1978 over 2.315 i 1983 til 1.929 i 1988.

Det vil selvsagt være værdifuldt at styrke antallets fald. Til brug herfor bør belyses årsagen til faldet, udsigten til, at dette kan fortsætte, og hvordan faldet fordeler sig mellem mere og mindre alvorlige spritbilistulykker.

Svar (1/3 90):**Justitsministeren (Engell):**

Rådet for Trafiksikkerhedsforskning har over for Justitsministeriet oplyst, at antallet af alkoholrelaterede færdselsuheld med personskaade (uheld med en spirituspåvirket fører eller fodgænger, hvor promillen er 0,5 eller højere) har været faldende gennem 1980'erne, og har bekræftet, at dette antal udgjorde 3.100 i 1978, 2.315 i 1983 og 1.929 i 1988.

Rådet for Trafiksikkerhedsforskning har endvidere oplyst, at det antal personskaader, der indtrådte ved det ovennævnte antal færdselsuheld, udgjorde følgende:

	Personskader	I pct. af samtlige personskaader	Heraf dræbte	I pct. af samtl. dræbte
1978	4.359	21,4	278	32,7
1983	3.061	22,2	191	28,6
1988	2.555	19,3	228	32,0

Ved den nærmere vurdering af det faldende antal spiritusuheld med personskaade har rådet peget på, at der i samme periode indtrådte et forholdsmæssigt tilsvarende fald i det samlede antal færdselsuheld med personskaade. Det fremgår således af skemaet, at den andel, som de alkoholrelaterede personskaader har udgjort af samtlige personskaader, har ligget nogenlunde konstant på omkring 21 pct. gennem årene. I 1988 var andelen dog lidt lavere, nemlig 19,3 pct. Der foreligger endnu ikke oplysninger vedrørende 1989.

Rådet har generelt om alvorligheden af spiritusuheld oplyst, at der i gennemsnit i årene 1983-88 er kommet 1,3 personer til skade (inkl. dræbte) ved hvert spiritusuheld, og at dette gennemsnit har været stort set uforandret i hvert af de nævnte år.

Det fremgår endvidere af ovenstående skema, at følgerne af spiritusuheld er relativt alvorligere end følgerne af andre uheld. Mens spiritusuheldene i 1988 således tegnede sig for i alt ca. 1/3 af samtlige personskaader, tegnede spiritusuheldene sig samtidig for knap 1/3 af samtlige trafikdræbte.

Endelig kan det tilføjes, at registreringen af færdselsuheld ikke indeholder oplysninger om uheldsårsager. Det kan imidlertid oplyses, at lidt over halvdelen af spiritusuheldene er enueheld (52,4 pct. i 1987).

De indhentede oplysninger viser således, at antallet af spiritusuheld og af de herved indtrådte personskaader generelt har været faldende i de senere år.

I den forbindelse har Justitsministeriet for nylig intensiveret indsatsen mod spritbilisme ved skærpet politiovervågning af trafikken, øget informationsvirksomhed ved kampagner, opprioritering af spørgsmål om spritkørsel ved teoripróven samt en række andre initiativer.

Justitsministeriet forventer på denne baggrund, at den gunstige udvikling i uheldstallene for spritkørsel vil fortsætte.

Spm. nr. S 538

Til *industriministeren* (19/2 90) af:

Køpke Christensen (FP):

»Kan ministeren bekræfte eller afkræfte, at der ydes konkurrenceforvridende tilskud til danske erhvervsvirksomheder?«

Begrundelse

I dagspressen (Jyllands-Posten/Erhverv den 16. februar 1990) kan man læse, at en enkeltstående virksomhed (Analyseselskabet Mecca i Ålborg) i samarbejde med Dansk Textil Union med støtte fra Teknologirådet tilbyder at udføre skræddersyede markedsanalyser til tøjforretninger.

Det fremgår endvidere af artiklen, at den pris, de omtalte analyser tilbydes til, på ingen måde står i relation til markedets eksisterende pris- og omkostningsforhold og må betegnes

[Køpke Christensen]

som konkurrenceforvridende (dumpingpriser), formodentlig finansieret med skattepenge.

Svar (1/3 90):

Industriministeren (Anne Birgitte Lundholt):

Det projekt, Jyllands-Posten omtaler, vedrører et tilskud på i alt 161.000 kr., som er ydet Dansk Textil Union til gennemførelse af en forundersøgelse vedrørende konsulentprogrammet Forbrugerundersøgelser og markedsanalyse. Tilskuddet, som udgør ca. 20 pct. af de samlede omkostninger, er ydet af Industri- og Handelsstyrelsen med midler fra byerhvervenes konsulentordning, en ordning, som i øvrigt opfører med udgangen af 1990.

Tilskuddet er ydet med det generelle formål at effektivisere DTU's konsulentydelse på markedsføringsområdet.

Tilskuddet har kun omfattet udgifter i forbindelse med nogle forundersøgelser til belysning af mulighederne for etablering af en database indeholdende informationer om kundeunderlag og kundeadfærd i de lokale områder.

Analyseselskabet Meccas rolle i udviklingsarbejdet har begrænset sig til en interviewundersøgelse, selskabet har gennemført på opdrag af Dansk Textil Union. Der har således ikke været tale om at yde konkurrenceforvridende tilskud til fordel for en enkelt erhvervs virksomhed endside om at anvende offentlige midler til gennemførelse af konkrete markedsanalyser for enkeltvirksomheder.

Dansk Textil Union betegner i øvrigt selv det udviklingsarbejde, der her er igangsat, som en afgørende nyskabelse for markedsføringsarbejdet i de mindre og mellemstore detailforretninger, en nyskabelse, som sætter unionen i stand til på effektiv vis at bistå medlemsvirksomhederne i arbejdet på at øge konkurrenceevnen i en tid, hvor konkurrencen fra kapitalstærke udenlandske kæder forventes at stige mærkbart, ikke mindst efter et realiseret indre marked.

Spm. nr. S 539

Til *justitsministeren* (19/2 90) af:

Leif Hermann (SF):

»Finder ministeren, at det er forsvarligt, at kontrollen med transport af farligt affald kun varetages af ni miljøbetjente, hvoraf syv gør tjeneste i Københavns Politi?«

Begrundelse

Der henvises til artiklen »Ni miljøbetjente dækker hele landet« i Politiken den 19. februar 1990.

Svar (1/3 90):

Justitsministeren (Engell):

Rigspolitichefen har over for Justitsministeriet oplyst, at der i 1989 var knyttet ca. 350 polititjenestemænd til Rigspolitichefens færdselspoliti. Der blev på foranledning af Rigspolitichefen afholdt ca. 30 større kontrolaktioner, hvori et mobilt laboratorium fra Civilforsvarsstyrelsen deltog. Dette laboratorium, der blev etableret efter forslag fra en arbejdsgruppe under Justitsministeriet, kan på stedet foretage de fornødne analyser.

Ud over de nævnte kontrolaktioner foretages der i de enkelte politikredse kontrol med transport af farligt gods, bl.a. som led i den løbende færdselskontrol. Justitsministeriet har ikke nærmere oplysninger om, hvor mange kontrolaktioner der er gennemført i de enkelte kredse.

Det kan endelig oplyses, at der i Rigspolitichefens færdselspoliti er 90 polititjenestemænd, der har gennemgået et særligt kursus vedrørende farligt gods. I politikredsene er der efter det oplyste 700-800 polititjenestemænd, der har gennemgået et tilsvarende kursus. Kurset har 14 dages varighed.

Spm. nr. S 540

Til *miljøministeren* (19/2 90) af:

Leif Hermann (SF):

»Hvilke foranstaltninger vil ministeren iværksætte for at sikre, at alt miljøfarligt kemikalieaffald bortskaffes i overensstemmelse med reglerne herom?«

Begrundelse

Der henvises til artiklen »Giftigt affald ulovligt deponeret« i Politiken den 19. februar 1990.

Svar (1/3 90):

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Af Politiken den 19. februar 1990, som spørgsmålet tager udgangspunkt i, fremgår, at der i en række tilfælde er sket ulovlig deponering af kemikalieaffald ved rensningsanlægget

[Miljøministeren]

på Damhusåen i København som følge af sammenblanding af kemikalieaffaldet med andet, ufarligt affald i tankvogne. Der har i dagspressen i øvrigt på det seneste været rejst spørgsmål om, hvorvidt bortskaffelsen af olie- og kemikalieaffaldet sker på en miljømæssigt forsvarlig måde, og om sikkerhedsforholdene omkring affaldstransporterne er i orden.

Jeg vil gerne slå fast, at de ansvarlige myndigheder naturligvis skal sikre, at håndteringen af kemikalieaffald sker på en miljømæssigt forsvarlig måde.

På baggrund af den seneste debat, herunder omtalen i Politiken den 19. februar af forholdene i København, har jeg bedt Miljøstyrelsen tage kontakt til Københavns Kommune om den konkrete sag. Jeg har endvidere bedt styrelsen rette henvendelse til bestyrelserne for de enkelte modtagestationer i landet, dels for at få oplyst, om der generelt er problemer af den nævnte karakter, dels for at få oplyst, hvilke initiativer man i givet fald agter at tage for at løse problemet.

Systemet med bortskaffelsen af olie- og kemikalieaffald fungerer i øvrigt i dag på den måde, at virksomheden anmelder affaldet til kommunalbestyrelsen, der udleverer de nødvendige olie- og kemikalieaffaldskort (der er godt 50 forskellige kort). Kortene, der skal anvendes ved vejtransport, indeholder oplysninger om affaldets egenskaber, bl.a. information om, hvilke stoffer der ikke må sammenblandes, og forholdsregler ved eventuelle uheld.

Virksomheden udfylder desuden en deklaration inden fremsendelsen til Kommunekemi, angivende mængde og affaldstype. Ingen uheld kan direkte henføres til fejlagtigt udfyldte deklarationer. Der forekommer i forbindelse med modtagelsen af affaldet 1-2 uheld pr. år på Kommunekemi. Der er tale om mindre uheld, og her inkluderes uheld, der ikke direkte kan henføres til affaldet. I øvrigt kontrollerer Kommunekemi A/S alle sendingers overensstemmelse med det fra virksomheden oplyste. I 1989 var der ca. 10 pct. forkert eller mangelfuldt udfyldte deklarationer. Mange af uoverensstemmelserne var dog minimale og uden praktisk betydning. Der har tilsvarende været meget få uheld i forbindelse med transport m.v. i de knap 20 år, hvor der har været behandlet olie- og kemikalieaffald på Kommunekemi. Der forekommer årligt op imod 60.000 forsendelser af

olie- og kemikalieaffald fra virksomhederne til Kommunekemi – som hovedregel via en af de i alt 21 kommunale modtagestationer.

De registrerede uheld i forbindelse med håndteringen af olie- og kemikalieaffald har således været relativt få og mindre betydende.

Med henblik på at opnå en entydig ansvarsfordeling med hensyn til indsamling og transport af det miljøfarlige affald fra virksomhederne til Kommunekemi er reglerne herom ændret ved den ny bekendtgørelse om bortskaffelse af olie- og kemikalieaffald, som blev udsendt af Miljøministeriet i december 1989. De ændrede regler betyder, at kommunalbestyrelserne senest den 1. januar 1991 skal have etableret et indsamlingssystem for olie- og kemikalieaffald. Det bliver således fremover kommunalbestyrelserne og ikke som i dag den enkelte virksomhed, der sørger for transporten af affaldet fra virksomheder og private til de kommunale modtagestationer. Miljøstyrelsen vil som opfølgning af de ændrede regler i år udsende en vejledning, der bl.a. vil kunne vejlede kommunerne med hensyn til valg af transportør. Det kan i den forbindelse tilføjes, at Danske Vognmænd forbereder en uddannelse for transportører af farligt affald.

Det er givet, at den ny olie- og kemikalieaffaldsbekendtgørelse vil mindske risikoen for uansvarlig affaldshåndtering.

Det har for et par år siden i en tværministeriel arbejdsgruppe været overvejet, om reguleringen af alle transportformer skulle lægges under ét ministerium – arbejdsgruppen anbefalede status quo. Reglerne om vejtransport hører derfor fortsat under Justitsministeriet.

Der er ikke på nuværende tidspunkt kommet oplysninger frem, der ændrer på dette forhold, men jeg vil i øvrigt vende tilbage til hele sagen vedrørende bortskaffelse m.v. af miljøfarligt affald over for Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg, når resultatet af undersøgelsen på modtagestationerne foreligger.

Spm. nr. S 541

Til trafikministeren (20/2 90) af:

Poul Nielson (S):

»Vil ministeren redegøre for den forventede udvikling i antallet af ansatte ved DSB i Fredericia i tiden op til køreplansskiftet i 1993 samt i årene derefter?«

[Poul Nielson]

Begrundelse

Flytningen af togpersonale fra Fredericia til Odense er allerede i fuld gang, og med den markante nedprioritering af Fredericias rolle i persontogtrafikken, der er lagt op til i DSB's plan for 1993, breder der sig en almindelig usikkerhed i byen med hensyn til beskæftigelsesmulighederne i årene fremover.

Ministerens bedes på denne baggrund opstille en oversigt over den forventede beskæftigelse ved DSB i Fredericia fordelt på personalekategorier i årene frem til 1993 og derefter.

*Svar (1/3 90):***Trafikministeren (Knud Østergaard):**

I den nye køreplansmodel for 1993 efter ibrugtagning af den faste forbindelse over Storebælt forskydes tyngdepunktet for trafikafviklingen fra Fredericia til Odense. I Odense sker den sammenkobling og adskillelse af de enkelte lyntogsdele til og fra forskellige dele af Jylland og Sjælland, ligesom der hver halve time vil udgå et regionaltog fra Odense til København.

Fredericia vil i forhold til de rejsende få en lige så god og i mange relationer bedre betjening end i dag, men det tekniske behov for lokskift eller personaleskift vil blive reduceret.

Hvor mange medarbejdere DSB vil have beskæftiget/stationeret i Fredericia efter 1993, kan der ikke gives et eksakt tal for på nuværende tidspunkt.

Det kan oplyses, at de afledte personalekonsekvenser af køreplansændringerne op til og i forbindelse med ibrugtagningen af den faste forbindelse især vil berøre tog- og lokomotivpersonalet, der i dag er stationeret i Fredericia. DSB påregner således ikke, at der fremover skal ske nyrekruttering inden for disse to personalekategorier til depotet i Fredericia.

Angående de øvrige personalegrupper, der er stationeret i Fredericia, forventes de for nærværende ikke at blive berørt af ovennævnte køreplansændring, og Fredericia vil fremdeles være hovedsædet for DSB's region Sydjylland og Fyn, ligesom trafikstyringen – også for den nye omfartsbane – fortsat vil ske fra den nyetablerede kommandopost i Fredericia.

Jeg skal dog samtidig understrege, at de af DSB igangsatte rationaliseringstiltag med henblik på at reducere DSB's medarbejderstyrke med 1.700 mand i henhold til den indgåede

rammeaftale for DSB 1990–93 også vil påvirke antallet af DSB-ansatte i Fredericia.

Spm. nr. S 542Til *trafikministeren* (20/2 90) af:**Poul Nielson (S):**

»Er det med ministerens tilslutning, at DSB planlægger, at togforbindelsen fra Jylland til Hamburg fra 1993 skal have sit udgangspunkt så langt sydpå som i Kolding i stedet for som hidtil i Fredericia?«

Begrundelse

Bortset fra den serviceforringelse, der vil være tale om for de 46.000 indbyggere i Fredericia, forekommer det at være et fejlskøn at lade forbindelsen udgå sydligere end hidtil. Fredericias beliggenhed giver Hamburgforbindelsen et jernbanemæssigt direkte påstigningsopland, der også omfatter Vestfyn.

Ministerens bedes klargøre, på hvilket grundlag DSB har lagt op til forringelsen for Fredericia, samt om ministeren er enig heri.

*Svar (1/3 90):***Trafikministeren (Knud Østergaard):**

DSB planlægger ikke, at de internationale tog mellem Jylland og Hamburg skal udgå fra Kolding i 1993. Den endelige køreplan for disse tog er ikke fastlagt, men DSB regner med, at en del af togene skal udgå fra Århus.

Spm. nr. S 543Til *trafikministeren* (20/2 90) af:**Poul Nielson (S):**

»Er det med ministerens tilslutning, at DSB planlægger, at ikke alle nordgående og fra nord kommende intercitytog fra 1993 skal standse i Fredericia?«

Begrundelse

Et af de ofte fremhævede fortrin ved de nye IC 3-tog, som efter ibrugtagningen af Storebæltsforbindelsen i 1993 kommer til at danne ryggraden i DSB's persontrafik, er den stærkt forbedrede accelerationsevne, som skal gøre det muligt at kombinere en hurtig køreplan med betjening af mange byer undervejs.

[Poul Nielson]

Derfor virker det uforståeligt, at der lægges op til, at en stor del af intercitytogene til og fra Midt- og Nordjylland ikke tænkes at skulle stoppe i Fredericia.

Svar (1/3 90):

Trafikministeren (Knud Østergaard):

Køreplansskitsen for 1993 efter ibrugtagning af den faste forbindelse over Storebælt indeholder ganske rigtigt fjerntog, som kører igennem Fredericia uden stop, på samme måde som lyncityogene har gjort i mange år.

Da Fredericia bevarer alle de direkte togforbindelser mod nord, øst, vest og syd, som byen har i dag, med uændret frekvens, herunder intercitytogene til København – tilmed i væsentlig hurtigere rejsetider – ser jeg intet problem i, at der for at tilgodese rejsende over de længere afstande etableres nye gennemgående togforbindelser, der ikke standser i Fredericia.

Spm. nr. S 544

Til justitsministeren (20/2 90) af:

Leif Hermann (SF):

»Kan ministeren bekræfte, at forflyttelsen af kriminalassistent Knud Schrøder fra Københavns Politigård til tjeneste på Nyropsgade Politistation er en direkte konsekvens af Knud Schrøders udtalelser om lokalnævnet i København, og vil ministeren i benægtende fald oplyse baggrunden for forflyttelsen?«

Begrundelse

Der henvises til Ekstra Bladets artikel »Straffes for at afsløre lokalnævnet« den 14. februar 1990.

Svar (5/3 90):

Justitsministeren (Engell):

Politidirektøren i København har over for Justitsministeriet i anledning af det stillede spørgsmål oplyst, at kriminalassistent Knud Schrøder var formand for Dansk Kriminalpolitiforenings 1. kreds (København) indtil den 11. januar 1990, hvor han trak sig som formand, efter at der på en ekstraordinær generalforsamling samme dag blev givet ham et mistillidsvotum.

Kriminalassistent Schrøder var som formand for Københavns Kriminalpolitiforening (tillidsmand) fritaget for tjeneste, men med løn. Personaleregistreringsmæssigt var han placeret i personaleafdelingen. Da han ikke længere var tillidsmand og derfor skulle tilbage til normal tjeneste, blev han placeret hos kriminalpolitiet på station 1.

Spm. nr. S 545

Til justitsministeren (20/2 90) af:

Pia Dahl (FP):

»I hvor høj grad udnyttes den bestående strafferamme for indsmugling og ulovligt salg af de såkaldte dopingstoffer?«

Begrundelse

I en TV 2-sportsudsendelse den 18. februar 1990 gav Dansk Idræts-Forbunds formand, Kai Holm, udtryk for, at DIF ønsker hårdere straffe til personer, som indsmugler og ulovligt sælger de såkaldte dopingstoffer.

Foreløbigt svar (8/3 90):

Justitsministeren (Engell):

Spørgsmålet angår lægemiddeloven, som henhører under sundhedsministerens område, og Justitsministeriet er ikke i besiddelse af statistiske oplysninger, der kan belyse det rejste spørgsmål.

Justitsministeriet har derfor anmodet Sundhedsministeriet om en udtalelse i anledning af det stillede spørgsmål. Når udtalelsen foreligger, vil jeg vende tilbage til sagen over for spørgeren.

Spm. nr. S 546

Til justitsministeren (20/2 90) af:

Pia Dahl (FP):

»Agter ministeren at hæve strafferammen for indsmugling og ulovligt salg af de såkaldte dopingstoffer?«

Begrundelse

I en TV 2-sportsudsendelse søndag den 18. februar 1990 gav formanden for Dansk Idræts-Forbund, Kai Holm, udtryk for, at DIF savner politiske initiativer i retning af hårdere straffe

[Pia Dahl]

for ulovligt salg af dopingstoffer til idrætsfolk. Idrætten forsøger selv at bekæmpe det omsiggribende dopingproblem gennem forebyggelse og udelukkelse af idrætsfolk.

Det vil imidlertid være en stor hjælp for idrætten, hvis de egentlige bagmænd, de, der indsmugler og sælger stofferne, kunne straffes hårdere og have øget risiko for at blive pågrebet.

Foreløbigt svar (8/3 90):

Justitsministeren (Engell):

Spørgsmålet angår lægemiddeloven, som henhører under sundhedsministerens område.

Jeg har derfor anmodet Sundhedsministeriet om en udtalelse. Når denne udtalelse foreligger, vil jeg vende tilbage til sagen over for spørgeren.

Spm. nr. S 550

Til *arbejdsministeren* (21/2 90) af:

Jytte Andersen (S):

»Vil ministeren oplyse grundlaget og tidspunkterne for ansættelse af regionskonsulenter samt redegøre for, hvordan de koordinerede uddannelsesopgaver som forudsat i det politiske forlig om ATB/UTB (arbejdstilbudslov/uddannelsesstilbudslov) kan varetages, såfremt stillingerne bortfalder?«

Begrundelse

Det omfattende arbejde med at få koordineret og udviklet uddannelsesindsatsen for de ledige var en vigtig del af det politiske forlig om ATB/UTB.

Forudsætningerne for den politiske aftale var, at der både centralt, regionalt og lokalt var det nødvendige antal medarbejdere til at løse denne vigtige koordinerende opgave.

Regionskonsulenternes arbejde faldt naturligt ind i denne nye opgave, og det forekommer derfor at være et brud på en af forudsætningerne for den politiske aftale, når regionskonsulenterne foreslås fjernet.

Svar (2/3 90):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Jeg kan oplyse, at der blev oprettet 5 stillinger som regionskonsulent i forbindelse med

etableringen i 1985 af arbejdsmarkedsuddannelser af længere varighed for langtidsledige over 24 år. Stillingerne blev optaget på finansloven for 1985 og besat pr. 1. august 1986.

Regionskonsulenternes primære arbejdsopgaver har været at bidrage til at styrke samarbejdet mellem arbejdsformidling/arbejdsmarkedsnævn og specialarbejderskolerne/arbejdsmarkedsuddannelserne og samarbejdet mellem specialarbejderskolerne samt at støtte en koordinering mellem Direktoratet for Arbejdsmarkedsuddannelsernes uddannelsesprogrammer.

Senere blev regionskonsulentfunktionen forøget med 9 stillinger, som for de flestes vedkommende blev besat pr. 1. november 1987.

Med sammenlægningen af Arbejdsdirektoratet og Direktoratet for Arbejdsmarkedsuddannelserne til en enhedsstyrelse forventes det imidlertid, at de særlige opgaver, som hidtil er blevet varetaget af regionskonsulenterne, fremover vil indgå i en integreret opgavevaretagelse mellem Arbejdsmarkedsstyrelsen og de regionale og lokale enheder.

Opgaverne på ATB/UTB-området vil derfor uanset et bortfald af regionskonsulentstillingerne blive varetaget som hidtil.

Spm. nr. S 551

Til *arbejdsministeren* (21/2 90) af:

Jytte Andersen (S):

»Vil ministeren oplyse, om og i hvilket omfang der er foretaget afskedigelser af medarbejdere i Arbejdsmarkedsstyrelsen til trods for tidligere tilkendegivelser om, at sammenlægning og personaletilpasning af Arbejdsdirektoratet og AMU-Direktoratet ville ske igennem naturlig afgang?«

Begrundelse

I forbindelse med sammenlægningen af Arbejdsdirektoratet og AMU-Direktoratet har det tidligere været forudsat, at sammenlægningen og den forventede rationalisering skulle foregå ved naturlig afgang uden afskedigelser.

Alligevel forlyder det nu, at der skal afskediges 45 medarbejdere allerede i 1990.

Svar (2/3 90):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

[Arbejdsministeren]

Sammenlægningen af Arbejdsdirektoratet og Direktoratet for Arbejdsmarkedsuddannelserne til Arbejdsmarkedsstyrelsen pr. 1. november 1989 er et led i regeringens afbureaukratiseringsplan, og det har fra starten været klart tilkendegivet, at sammenlægningen ville indebære en administrativ rationalisering.

Det er den generelle holdning inden for Arbejdsministeriet, at tilpasningen i antallet af ansatte i sådanne situationer i videst muligt omfang skal ske ved naturlig afgang, men tilpasningens omfang og kravet til en fortsat velfungerende organisation er baggrunden for, at der ikke på forhånd kan gives garanti om fortsat beskæftigelse for alle ansatte.

Den konkrete tilrettelæggelse af organisationsændringen i Arbejdsmarkedsstyrelsen og af tilpasningen af personalet vil finde sted i Arbejdsmarkedsstyrelsen med respekt af gældende regler og aftaler mellem ledelse og personale.

Jeg kan i den forbindelse oplyse, at der for tiden pågår forhandlinger mellem ledelse og personale i Arbejdsmarkedsstyrelsen, og at der ikke på nuværende tidspunkt er foretaget afskedigelser som led i organisationsændringen.

Spm. nr. S 552

Til *arbejdsministeren* (21/2 90) af:

Behnke (FP):

»Hvilke initiativer har Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen taget for at stoppe uregelmæssighederne i Maritim Arbejdsløshedskasse og Sømændenes Forbund?«

Begrundelse

Spørgeren har tidligere stillet spørgsmål i denne sag. Der henvises her til spm. nr. S 602 af 15. februar 1988 og spm. nr. S 712 af 30. marts 1988.

I svaret på spm. nr. S 712 oplyste ministeren, at der foregik en række undersøgelser af specielt Maritim Arbejdsløshedskasse. Spørgeren ønsker en opdateret redegørelse for disse undersøgelser samt ikke mindst oplysning om, hvilke initiativer man har iværksat for at stoppe uregelmæssighederne.

Derudover har dagspressen (f.eks. Ekstra Bladet den 24. november 1989) været fyldt med beretninger om, hvorledes der såvel i Maritim Arbejdsløshedskasse som i Sømændenes For-

bund foregår stærkt kritisable uregelmæssigheder.

Spørgeren ønsker en klar og utvetydig orientering om, hvorledes Arbejdsministeriet i almindelighed og Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen i særdeleshed agter at følge disse vedholdende beretninger op.

Svar (7/3 90):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

For så vidt angår de initiativer, der er iværksat inden for Maritim Arbejdsløshedskasses område, kan jeg oplyse, at der den 1. november 1989 trådte en ny bekendtgørelse i kraft, som regulerer udbetalingerne af dagpenge til søfolk i udlandet.

Den pågældende bekendtgørelse indeholder væsentlige stramninger i forhold til de hidtil gældende regler. For det første er der nedlagt et antal udbetalingssteder, således at der i dag kun kan udbetales dagpenge ét sted, nemlig Kobe i Japan. For det andet er der sket en præcisering af bopælskriteriet, hvilket skulle sikre, at der alene udbetales dagpenge til personer med en reel tilknytning til Danmark.

Herudover er der sket en løbende behandling af de sager, hvori direktoratet har kunnet konstatere, at der i udlandet er udbetalt dagpenge med urette. Dette har medført, at kassen foreløbig er blevet pålagt et tilbagebetalingsansvar på 8.000 kr.

Direktoratet har endvidere i 1989 indledt en undersøgelse af et antal afmønstringer (arbejdsophør) vedrørende medlemmer af Maritim Arbejdsløshedskasse. Baggrunden herfor var, at direktoratet modtog oplysninger, der indicerede, at der fandt fejludbetaling sted i denne forbindelse.

Direktoratet forventer snarest at være færdig med den pågældende undersøgelse, men de foreløbige resultater tyder ikke på, at der har været tale om fejludbetalinger.

For så vidt angår beretningerne i dagspressen som nævnt i begrundelsen for spørgsmålet har der, så vidt jeg er orienteret, været tale om beskrivelser af forhold i Sømændenes Forbund. Da hverken Arbejdsministeriet eller Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen efter loven har kompetence til at blande sig i en faglig organisations indre anliggender, har der selvsagt ikke været iværksat initiativer på dette område.

Spm. nr. S 554

Til *boligministeren* (22/2 90) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren i relation til svaret på spørgsmål 36, Boligudvalgets bilag 93, alm. del, tage initiativ til at forhindre, at private andelsboliger i fremtiden kan opføres i eget regi, altså at entreprenører ikke også kan være bygherrer?«

Begrundelse

Det virker grotesk, at andelsboligloven kan bruges til spekulationsbyggeri.

Når bygherre og entreprenør er samme person, er der risiko for, at boligerne, der ydes offentlig støtte til, ikke opføres til den billigst mulige pris.

Der findes utallige eksempler på, at entreprenører ude over hele landet erstatter deres manglende beskæftigelse i parcelhussektoren med den økonomiske fidus, der ligger i at opføre private andelsboliger i eget regi.

Det er at gøre grin med både skatteyderne og de få parcelhusbygherrer at tillade et system, hvor der ikke alene gives statstilskud til ejerboliger, men som oven i købet tillader entreprenører at misbruge loven til eget spekulationsformål.

Svar (2/3 90):

Boligministeren (Agnete Laustsen):

Boligstyrelsens cirkulære af 9. maj 1984 om underhåndsbud m.v., pkt. 3, giver bygherren for et støttet andelsboligprojekt mulighed for at udlade udbud efter udbudscirkulærets regler for de arbejder, som bygherrens eget personale selv kan udføre. Byggeriet kan således helt eller delvis opføres i eget regi. Byggearbejder, som bygherren ikke selv forestår, er omfattet af udbudscirkulæret.

Af samme cirkulære fremgår det imidlertid også, at beliggenhedskommunen altid som betingelse for at yde støtte kan forlange, at alle arbejder udbydes efter udbudscirkulærets regler.

Det er således overladt til den enkelte kommunalbestyrelse suverænt selv at bestemme, om den vil tillade arbejde i eget regi i forbindelse med andelsboligbyggeri.

I denne forbindelse vil jeg gerne henlede opmærksomheden på den centrale rolle, som beliggenhedskommunen spiller ved støttet an-

delsboligbyggeri. Kommunen prioriterer suverænt mellem de projekter, som forskellige bygherrer ønsker gennemført. Kommunen fører desuden tilsyn med igangværende byggeri og påser, at det inden for de givne økonomiske rammer opføres i en passende standard og kvalitet. Endelig yder kommunen støtte og stiller garanti, når det færdige byggeri er belånt.

På denne baggrund er jeg overbevist om, at de kommuner, der tillader arbejde i eget regi, også sikrer, at der ikke opføres »spekulationsbyggeri«.

I øvrigt kan jeg oplyse, at jeg som opfølgning af finanslovsforliget netop har nedsat et udvalg til belysning af de aktuelle vilkår for nybyggede andelsboliger og dette byggeris standard og kvalitet. Udvalget vil fremlægge sine resultater for mig i løbet af sommeren.

På denne baggrund har jeg ingen aktuelle planer om at ændre på de regler, der gælder for arbejde i eget regi i forbindelse med opførelse af andelsboliger.

Spm. nr. S 555

Til *justitsministeren* (22/2 90) af:

Knud Lind (FP):

»Vil ministeren foranledige en politimæssig undersøgelse, der godtgør, hvem der er ansvarlig for udfærdigelsen og udbredelsen af en ærekrænkende og fornærmende plakate, hvor man med fotos og udførlig nævnelser af navn og adresse hænger nogle medborgere ud for at være nasserøve?«

Begrundelse

Den omtalte plakate er fabrikeret i forbindelse med den igangværende HT-konflikt i Roskilde, hvor fire personer har meldt sig ud af SiD.

Den, som krænker en andens ære ved fornærmelige ord eller handlinger eller ved at fremsætte eller udbrede sigtelser for et forhold, der er egnet til at nedsætte den fornærmede i medborgeres agtelse, straffes efter straffeloven med bøde eller hæfte.

Spørgeren finder, at det er en skærpene omstændighed, at Hovedstadsområdet Trafikselvskabs logo HT er blevet misbrugt af de ukendte plakatemagere.

Svar (5/3 90):

Justitsministeren (Engell):

Politimesteren i Roskilde har i anledning af det stillede spørgsmål over for Justitsministeriet oplyst, at politiet den 21. og 26. februar 1990 – i anledning af, at de nævnte plakater var opsat – modtog anmeldelser fra Danmarks Frie Fagforening og Kristelig Fagforening vedrørende overtrædelse af straffelovens § 264 d.

Roskilde Politi har iværksat efterforskning i sagen og foreløbig bl.a. afhørt en række personer. Undersøgelsen fortsætter, men det har ifølge det oplyste endnu ikke været muligt at identificere de personer, der har trykt og opsat plakaterne.

Spm. nr. S 556

Til trafikministeren (22/2 90) af:

Birthe Hansen (SF):

»Hvad vil ministeren gøre for at forhindre, at der opstår kaos i færgetrafikken mellem DDR og Danmark i den kommende tid?«

Begrundelse

Spørgeren henviser til ministerens besvarelser af tidligere stillede spørgsmål i samme sag (spørgsmål nr. S 279 og S 339).

Man har fra østtysk side ifølge Lolland-Falsters Folketidende den 19. februar 1990 gjort op, at man allerede nu har modtaget 17.000 reservationer – udelukkende for juni og juli 1990 – og den østtyske stationsforstander Gölnitz har udtalt, at hvis reservationerne fortsætter med at indløbe i den fart, som tilfældet er nu, aner man fra østtysk side ikke, hvad man skal stille op med kun én færge. Rigtig kritisk bliver det formentlig, når der begynder at indløbe bestillinger fra dansk side til sommertrafikken, for som forholdene er i dag, eksisterer der angiveligt ikke nogen fælles styring af pladsreservationerne mellem DDR og Danmark.

Spørgeren håber, at ministeren vil sørge for, at det kaos, som alle frygter vil opstå, ikke bliver til virkelighed. Hvis det, der skal til, er en fast DSB-færge, mener spørgeren, at ministeren nødvendigvis må skaffe mulighed for det.

Svar (6/3 90):

Trafikministeren (Knud Østergaard):

DSB er indstillet på at indsætte færgen »Knudshoved« som supplerende færge på

Gedser-Warnemünde-overfarten i den kommende sommer for at klare det forventede pres i ferie- og udflugtstrafikken fra både dansk og tysk side.

Omfanget af sejladsudvidelsen på Gedser-Warnemünde til sommer vil blive aftalt med DR (Deutsche Reichsbahn) i begyndelsen af marts, ligesom også behovet for udvidet sejlads efter sommeren vil blive diskuteret.

For så vidt spørgeren forventer kaotiske tilstande, gør jeg opmærksom på muligheden for, at rejsende til og fra DDR i sommer også vil kunne benytte Rødby-Puttgarden-overfarten og den private Gedser-Travemünde-overfart.

Spm. nr. S 558

Til sundhedsministeren (22/2 90) af:

Pelle Voigt (SF):

»Vil ministeren oplyse sine bevæggrunde til at opretholde sin anke over PBU's (Pensionskassen for Børne- og Ungdomspædagoger) byggeri ved Odense og Finanstilsynet, og tegner ministeren i modstrid med regeringens sædvanlige ressortfordeling regeringen på dette område i stedet for boligministeren eller industriministeren?«

Begrundelse

Der henvises til artikler i Politiken og Socialistisk Weekend, der omhandler ministerens anke over Finanstilsynet og PBU, og til ministerens artikel i Børsen, hvoraf det netop fremgår, at ministeren anser det for principielt vigtigt, at pensionskasser ikke kan indgå i arrangementer som det, PBU er indgået i ved Odense.

Svar (6/3 90):

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Jeg er blevet bedt om at redegøre for mit engagement i en sag om pensionskassers formueforvaltning, som jeg har beskæftiget mig med i perioden, før jeg blev sundhedsminister.

Jeg kan i den forbindelse oplyse, at mit engagement i sagen om PBU's byggeri i Odense udspring af en interesse af principiel karakter, idet der opstod tvivl om legaliteten, lovligheden, af en pensionskasses konkrete aktiviteter, det vil sige, om karakteren af nogle konkrete dispositioner faldt inden for rammerne af lovlig formueforvaltning for pensionskasser. Dette

[Sundhedsministeren]

var bevæggrunden til, at jeg i sin tid rejste spørgsmålet.

Såfremt spørgeren i øvrigt måtte ønske oplysninger om grænser for pensionskassers virksomhed, går jeg ud fra, at sådanne spørgsmål rettes til den berørte ressortminister.

Spm. nr. S 559

Til *trafikministeren* (22/2 90) af:

Jane Oksen (FP):

»Hvilke forbedringer for de handicappede vedrørende S-togtrafikken påtænker ministeren at indføre?«

Begrundelse

DSB har fået en merbevilling på godt 1 mia. kr. for årene 1990–93. Spørgeren vil gerne vide, om der nu er mulighed for, at nogle af disse penge bruges til forbedring af S-togene, således at handicappede får mulighed for at køre med disse.

Tidligere trafikminister Arne Melchior lovede i sin ministerperiode, at der ville blive indført lifter i S-togene. Dette er endnu ikke praktiseret.

Svar (6/3 90):

Trafikministeren (Knud Østergaard):

Jeg kan oplyse, at i den fireårige rammeaftale gældende 1990–93, som regeringen, Socialdemokratiet, Kristeligt Folkeparti og Centrum-Demokraterne har indgået, står bl.a., at den kollektive trafik i hovedstadsregionen skal styrkes i de kommende år. Til dette formål er der afsat 50 mio. kr. i 1992 og 300 mio. kr. i 1993.

På S-togsområdet overvejes bl.a. på sigt en fornyelse af de nuværende S-tog.

I udviklingsarbejdet vedrørende nye S-tog indgår, at de bør indrettes således, at de i videst muligt omfang er tilgængelige for handicappede. Hvordan det skal ske, er der ikke truffet beslutning om endnu, men handicaptilgængeligheden indgår i såvel planarbejdet som de økonomiske beslutningsprocesser.

For at sikre, at handicaporganisationerne har et enkelt forum at henvende sig til, har De Samvirkende Invalideorganisationer og DSB nedsat et handicappanel, hvor alle spørgsmål vedrørende forbedring af trafik- og adgangsforhold for handicappede behandles, således at

der er mulighed for at sikre viden og indflydelse.

Det kan herudover tilføjes, at der også i forbindelse med eksisterende S-togsmateriel til stadighed arbejdes med at forbedre de handicappedes mulighed for at benytte S-togene.

Spm. nr. S 561

Til *skatteministeren* (23/2 90) af:

Arne Jensen (S):

»Vil ministeren oplyse, om den senere tids afsøring af regnskabs-/budgetrod i Skatteministeriet giver anledning til nyvurdering af svarene på spørgsmålene nr. S 252-nr. S 257, nr. S 318-S 321 og nr. S 410-413 (stillet i perioden 25. november 1988-18. januar 1989) med udgangspunkt i den MacKenzie-rapport, som ministeren i længere tid benægtede ethvert kendskab til?«

Begrundelse

De stillede spørgsmål forblev stort set ubesvarede – de første otte svar var tågede og undvigende, og først ved tredje serie spørgsmål blev der givet forklaringer, som var nogenlunde fyldestgørende.

Med den seneste udvikling i Skatteministeriets regnskabs-/budgetvirvar finder jeg det rimeligt, at ministeren får lejlighed til at nyvurdere de tidligere afgivne svar.

Svar (6/3 90):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Rigsrevisionens kritik af Statsskattedirektoratets ompostering af edb-udgifter fra 1988 til 1989 og konsulentfirmaet Schøbel & Marholts analyse af udgiftsforløbet i 1989 for Statsskattedirektoratets driftsudgifter giver mig ikke anledning til at nyvurdere de i spørgsmålet nævnte svar, idet jeg må henvise til, at svarene blev afgivet på grundlag af de på daværende tidspunkt foreliggende oplysninger.

Som nævnt i mit svar på spørgsmål nr. S 531 og S 532 den 21. februar 1990 har jeg derimod iværksat en række initiativer for at sikre, at lignende omposteringer og uklarheder ikke opstår i fremtiden.

Spm. nr. S 562

Til *undervisnings- og forskningsministeren* (23/2 90) af:

Aage Frandsen (SF):

»Hvad er begrundelsen for, at ministeren kun har valgt at ophæve fagbindingerne i gymnasiet i to amter og på private gymnasier?«

Begrundelse

Af dagspressen er det fremgået, at 30 gymnasier og studenterkurser får lov til at ophæve de bindinger mellem fagene, der begrænser mulighederne for at sammensætte en studentereksamen efter eget ønske. Med spørgsmålet ønskes oplyst, hvad begrundelsen er for, at det kun er i to amter – Fyns Amt og Ringkøbing Amt – at denne ophævelse sker, og ikke for alle gymnasier eller i det mindste alle, der har søgt.

Det forekommer endvidere særlig urimeligt, at alle private gymnasier får lov til at ophæve bindingerne. Ophævelse af bindingerne må betragtes som en fordel for gymnasierne, idet de derved kan give et bedre tilbud til eleverne. På denne måde bliver de private gymnasier stillet bedre end de offentlige gymnasier i en konkurrencesituation.

Svar (8/3 90):

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg kan meddele, at jeg har besluttet at fjerne størstedelen af de bindinger på gymnasieelevernes valgfag, der blev indført i forbindelse med gymnasireformen i 1987, idet jeg dog samtidig sikrer det naturvidenskabelige niveau på den matematiske linje.

Bindingerne, som bl.a. betød, at elever, som valgte bestemte valgfag på højt niveau, også skulle vælge et af nogle bestemte mellemniveauafgaver, har givet anledning til mange problemer på skolerne. Mange elever og forældre har klaget over dem og har haft svært ved at se begrundelserne for dem, da de f.eks. har betydet, at en række fornuftige fagkombinationer ikke har været mulige.

Jeg har gennem længere tid været overbevist om, at en række af bindingerne skulle fjernes. Det er derfor glædeligt, at det er lykkedes at opnå forståelse blandt alle forligspartierne for dette synspunkt. Det naturvidenskabelige ni-

veau på den matematiske linje sikres ved en bestemmelse om, at elever, som vælger samfundsfag eller musik på højt niveau, også skal vælge et naturvidenskabeligt fag. Det kan være matematik eller fysik på højt niveau eller biologi, kemi eller geografi på mellemniveau.

Jeg vil i øvrigt henstille til skoler, der har holdmæssig mulighed for det, at man laver særskilte hold for elever, der har valgt både matematik og fysik på højt niveau.

Jeg er endvidere indstillet på at dispensere fra holdreglerne, således at skoler, som opnår en besparelse som følge af ændringen, og som vil bruge denne til at købe lærebøger, får mulighed for det. På denne måde får vi mulighed for at klare to problemer ved gymnasireformen på én gang. Rektorerne har jo hævdet, at der er behov for flere penge til bøger, og det kan de så få nu. Samtidig er jeg glad for, at det måske også kan betyde, at fotokopieringen kan blive begrænset til fordel for indkøb af bøger. Så der er mange fordele ved nyordningen.

Spm. nr. S 563

Til *undervisnings- og forskningsministeren* (23/2 90) af:

Aage Frandsen (SF):

»Ministeren anmodes om at give en nærmere redegørelse for tilskudsberegningerne, som fremgår af ministerens svar på spørgsmål nr. S 162.«

Begrundelse

I spørgsmål nr. S 162 blev ministeren anmodet om at forklare, hvorfor forskellen på rammetilskud pr. elev til hf-elever på private kurser opgøres til 35.532 kr., når det tilsvarende beløb for hf-elever på lærerseminarier er 50.000 kr. Det er ikke muligt at svare på se, hvordan man når frem til to så forskellige tal. Derfor anmodes ministeren om en detaljeret opgørelse over, hvordan man er nået til de to tal.

Svar (6/3 90):

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Som det fremgår af mit svar på spørgsmål nr. S 162, kan de to beløb ikke umiddelbart sammenlignes. Rammetilskuddet pr. hf-elev ved private gymnasieskoler og studenterkursus

[Undervisnings- og forskningsministeren]

m.v. (i 1990 35.532 kr.) skal forøges med refusionstilskuddet og den gennemsnitlige egenbetaling pr. elev, for at man kan nå frem til en beregnet samlet udgift pr. elev, der er sammenlignelig med den beregnede udgift pr. hf-elev ved seminarierne (i 1990 50.000 kr.).

Hvis man tillægger refusionstilskuddet samt elevernes egenbetaling (udgør mindst 15 pct. af den samlede udgift), kommer man frem til en samlet udgift pr. elev ved de private gymnasier på ca. 45.000 kr.

Udgiften pr. hf-elev ved seminarierne er beregnet på den måde, at alle seminariernes driftsudgifter under ét (bortset fra praktikudgifter) er blevet fordelt mellem læreruddannelsen på den ene side og hf-undervisningen på den anden side efter forholdet mellem lærerløntimeforbruget på de to områder hver for sig. Herved er hf-siden blevet belastet med en samlet andel af alle seminariers fællesudgifter, uanset at hf-undervisningen er koncentreret på et mindre antal seminarier (ved udarbejdelsen af FFL 1990 8 seminarier ud af 26), og uanset at hf-seminarierne typisk har flere studerende/elever end de øvrige seminarier og dermed typisk lavere basisomkostninger pr. elev.

Dette kan meget vel være en del af forklaringen på, at den beregnede gennemsnitsudgift pr. hf-elev ved seminarierne er ca. 5.000 kr. højere end ved de private gymnasieskoler m.v. En anden del af forklaringen kan være, at seminarielærernes faktiske gennemsnitsløn pr. løntime – bl.a. på grund af anciennitetsforhold – ligger på et lidt højere niveau end ved de private gymnasieskoler m.v.

Spm. nr. S 564

Til *sundhedsministeren* (23/2 90) af:

Kofod-Svendsen (KRF):

»Finder ministeren, at det er i overensstemmelse med bekendtgørelse nr. 37 af 25. januar 1980 om rejsesygesikring, at handicappede og kronisk syge ikke omfattes af den offentlige rejsesygesikring, og vil ministeren i benægtende fald tage initiativ til at ændre dette?«

Begrundelse

Ifølge bekendtgørelsen ydes der kun hjælp i forbindelse med sygdom m.v. opstået under de første 2 måneders ophold af hver rejse.

Ifølge Ugeskrift for Læger nr. 148/25 fra juni 1986 er kroniske lidelser eller lidelser, der var til stede før afrejsen, omfattet af overenskomsten, i det omfang det ikke med rimelighed kunne forventes, at lidelsen under udlandsopholdet ville medføre behandlingsbehov.

Bladet Muskelkraft giver et par eksempler på personer, som ikke har kunnet få hjælp efter bekendtgørelsen. F.eks. har en person med muskelsvind kun på grund af stædighed fået udgifterne til hjemtransport fra en ferie, hun måtte afbryde på grund af en forkølelse, der opstod under ferien, og udgifterne til en erstatningsrejse dækket af Europæiske Rejseforsikring.

Bladet nævner et andet tilfælde, hvor en ældre dansker ønskede hjemtransport, fordi han blev ramt af en blodprop. Europæiske Rejseforsikring nægtede at betale den specielle hjemtransport under henvisning til, at vedkommende »måtte forvente, at hans lidelse under udlandsopholdet ville medføre et behandlingsbehov«. Manden havde tidligere haft en blodprop.

De her nævnte eksempler viser, hvor vanskeligt det er at vurdere, om en rejsende med rimelighed kan forvente, at en lidelse under et udlandsophold vil medføre behandlingsbehov, og at vedkommende derfor ikke kan kræve udgifter til hjemtransport og eventuel erstatningsrejse dækket.

De samme synspunkter, som sundhedsministeren gjorde gældende i forbindelse med et svar på Lysholm Christensens spørgsmål nr. S 539, 1988-89, om skader, der er sket i forbindelse med skiløb, bør også gøres gældende i forbindelse med handicappede og kronisk syge. Ministeren svarede bl.a.:

»Det vil efter min opfattelse føre til en lang række tvivlstilfælde, hvis der på denne måde skal sondres mellem selvforskyldt og ikke selvforskyldt sygdom, tilskadekomst og dødsfald, og det kunne derved blive meget tilfældigt, om en sikret fik dækning eller ej.« Se Folketingets forhandlinger 1988-89, sp. 7249.

Noget tyder på, at det er lige så tilfældigt, om handicappede og kronisk syge får dækning eller ej.

Svar (1/3 90):**Sundhedsministeren (Ester Larsen):**

Såvel handicappede som kronisk syge er omfattet af den offentlige rejsesygesikring.

[Sundhedsministeren]

Der opstår imidlertid undertiden tvivl om omfanget af den offentlige rejsesygesikring, herunder også i forhold til handicappede og kronisk syge. Det kan bl.a. skyldes, at man forveksler den offentlige rejsesygesikring med private rejseforsikringer og derfor fejlagtigt mener, at den offentlige rejsesygesikring f.eks. skal dække erstatningsrejser.

Andre tvivlstilfælde kan opstå, fordi en sikret ønsker øjeblikkelig hjemtransport. Her må der nødvendigvis ske en lægelig afvejning af, hvornår hjemtransport er påkrævet, og hvornår behandling bør ske i udlandet, inden der tages beslutning om hjemtransport.

Endelig kan jeg nævne, at det gælder for enhver, at den offentlige rejsesygesikring ikke dækker, hvis man bliver akut syg på grund af sygdom (herunder også kronisk sygdom), som var til stede ved afrejsen, og som man med rimelighed kunne forvente ville medføre behandlingsbehov, mens man har ferie.

Spm. nr. S 565

Til *fiskeriministeren* (23/2 90) af:

Hjortnæs (S):

»Deler ministeren den opfattelse, at forbudet mod at fiske laks i Nordatlanten ikke har nogen betydning for det laksefiskeri, der finder sted i elve og floder?«

Begrundelse

Folketingsmedlem Niels Anker Kofoed har til Bornholms Radio den 18. februar 1990 udtalt følgende:

»Jeg mener ikke, at det såkaldte forbud mod at fiske i Nordatlanten har nogen betydning for laksefiskeriet.«

På spørgsmålet, om han snakker om det professionelle fiskeri eller sportsfiskeriet, svarer Niels Anker Kofoed:

»Jeg snakker om det professionelle fiskeris indvirkning på sportsfiskernes mulighed for at fiske i elvene. Vi mener ikke, det har nogen betydning, som påvirker sportsfiskerne.«

Svar (1/3 90):

Fiskeriministeren (Kent Kirk):

Åbningen af et fiskeri efter laks i internationalt farvand i Nordatlanten vil efter min vurdering medføre, at færre laks får mulighed for at nå kyster og floder.

Jeg deler derfor ikke den af spørgeren nævnte opfattelse.

Spm. nr. S 566

Til *fiskeriministeren* (23/2 90) af:

Hjortnæs (S):

»Er laksebestanden i Nordatlanten ikke længere truet, og mener ministeren, at laksefiskeriet kan genoptages?«

Begrundelse

De bornholmske fiskeres formand, Gunnar Rasmussen, udtalte til Bornholms Radio den 18. februar 1990, at nok er laksefiskeriet forbudt, men laksebestanden er ikke truet.

Svar (1/3 90):

Fiskeriministeren (Kent Kirk):

De forudsætninger, hvorunder laksekonventionen med Danmarks tilslutning blev indgået, har ikke ændret sig, og jeg finder derfor ikke, at fiskeriet efter laks på det åbne hav i Nordatlanten kan genoptages.

Spm. nr. S 567

Til *fiskeriministeren* (23/2 90) af:

Hjortnæs (S):

»Finder ministeren det ikke betænkeligt, at danske fiskere deltager i et aktivt laksefiskeri i Nordatlanten, når henses til, at EF under dansk formandskab har tiltrådt konventionen for bevarelse af laksebestanden i Nordatlanten (82/886/EØF)?«

Begrundelse

Ifølge foreliggende oplysninger deltager 4 kuttere, som via udenlandske selskaber er ejet af en gruppe bornholmske fiskere og en fiskeeksportør, i et aktuelt fiskeri efter laks i Nordatlanten.

Svar (1/3 90):

Fiskeriministeren (Kent Kirk):

Ifølge EF's regler må fangster af laks fra konventionsområdet ikke beholdes om bord, omlades, landes, transporteres, sælges, opbevares eller udbydes til salg. Selve fiskeriforbudet gælder for fartøjer fra medlemsstaterne, medens de

[Fiskeriministeren]

resterende bestemmelser gælder inden for EF-landenes fiskeriterritorier, uanset under hvilket flag laksefiskeriet er drevet.

Jeg finder det yderst beklageligt, hvis danske statsborgere har overtrådt disse bestemmelser, og jeg har derfor anmodet politiet om at efterforske, hvorvidt der finder en overtrædelse sted af disse bestemmelser.

Spm. nr. S 568

Til *trafikministeren* (26/2 90) af:

Svend Andersen (S):

»Agter ministeren at pålægge statsrederiet Bornholmstrafikken at oprette en færgerute mellem Rønne og Sassnitz til styrkelse af det bornholmske turisterhverv?«

Begrundelse

Statsvirksomheden Bornholmstrafikken er oprettet bl.a. med det formål at betjene og styrke det bornholmske erhvervsliv. En væsentlig del af Bornholms erhvervsliv nu og fremover vil være afhængig af udviklingen i turisterhvervet, der betragtes som et af de største basiserhverv på øen.

Ved åbning af grænserne mod øst åbner der sig store muligheder for en udvidelse af turisterhvervet. En væsentlig forudsætning for, at disse muligheder kan udnyttes, er, at der oprettes en rute som ovenfor nævnt, der indgår i en fast plan, og som giver baggrund for et salgsmestød for turisterhvervet.

Svar (7/3 90):

Trafikministeren (Knud Østergaard):

Bornholmstrafikken har chartret en færge til afløsning af M/F »Hammershus« med henblik på at kunne imødekomme trafikbehovet på ruterne til København og Ystad begrundet i manglende kapacitet på disse i sommersæsonen, weekender samt højtider og i Ystadrutens nye toldfri status.

I de økonomiske forudsætninger herfor indgår, at M/F »Hammershus« skal sælges.

Bornholmstrafikken vil således tonnagemæssigt være henvist til at udføre al sejlads med tre færges. Dette vil betyde, at kapaciteten på Ystadruten i alt fald i højsæsonen skulle reduceres, såfremt der skulle etableres en sejlads på Sassnitz.

Ud fra de økonomiske forudsætninger for Bornholmstrafikken vil det endvidere være sådan, at en sejlads på Sassnitz skal hvile i sig selv, det vil sige, at den ikke påvirker Bornholmstrafikkens økonomiske resultat negativt.

Det er min vurdering, at der ikke kan stilles yderligere midler til rådighed for Bornholmstrafikken, selv om dette ville være begrundet i sejlads på Sassnitz.

På denne baggrund kan jeg ikke pålægge Bornholmstrafikken at påbegynde en sejlads på Sassnitz.

Skal en sådan sejlads etableres, må dette altså ske som marginalsejlads, altså med en tonnage bestående af tre færges og økonomisk hvilende i sig selv.

Om dette vil være muligt, er det op til Bornholmstrafikken selv at tage stilling til.

Spm. nr. S 569

Til *boligministeren* (26/2 90) af:

Holger K. Nielsen (SF):

»Hvilke initiativer planlægger regeringen for at sikre en mere optimal fordeling af den eksisterende boligmasse?«

Begrundelse

Et af paradoksproblemerne på boligmarkedet er, at der er en stor boligkø efter lejeboliger, samtidig med at mange boliger – både leje- og ejerboliger – står tomme.

Med hensyn til de tomme lejeboliger er dette forhold reguleret i boligreguleringsloven, hvor kommunen efter § 48 har en anvisningsret, hvis en bolig står tom i mere end 6 uger. Problemet er imidlertid, at mange ejere ikke anmelder tomme boliger, og at mange kommuner ikke er særlig aktive med hensyn til at kontrollere anmeldelsespligten og til at bruge anvisningsretten. Her kunne der være behov for en opstramning.

Med hensyn til tomme ejerboliger – hvoraf alene kreditforeningerne ejer omkring 6.000 tomme huse – bør kommunerne også i højere grad gå ind og bruge boligreguleringslovens bestemmelser. Der er samtidig behov for at anske problemet med tomme ejerboliger ud fra nogle nye synsvinkler, f.eks. burde der gives bedre muligheder for at omdanne tomme ejerboliger til almennyttige boliger.

[Holger K. Nielsen]

Under alle omstændigheder opfordres regeringen til at gå i gang med systematiske overvejelser over, hvordan vi kan komme ud af den helt uholdbare situation – både socialt og samfundsøkonomisk – at så mange boliger står tomme, samtidig med at behovet for lejeboliger ikke er blevet mindre.

Svar (5/3 90):

Boligministeren (Agnete Laustsen):

Regeringen er meget opmærksom på, at det er vigtigt, at der sikres den bedst mulige udnyttelse af boligmassen. Jeg skal i den forbindelse henvise til den boligpolitiske redegørelse, som jeg på regeringens vegne afgav til Folketinget i oktober 1989. I redegørelsen er spørgsmålet om, hvordan den eksisterende boligmasse kan udnyttes bedre, behandlet indgående.

Ejeren af en helårsbolig, der bliver ledig, har – i kommuner, hvor boligreguleringslovens regler om benyttelse af boliger er gældende – pligt til at sørge for, at boligen fortsat benyttes til beboelse. Har en bolig været ledig i mere end 6 uger, skal ejeren foretage anmeldelse af den ledige bolig til kommunen. Hvis ejeren undlader at indgive anmeldelse til kommunen om den tomme bolig, kan han straffes med bøde. Jeg finder, at denne sanktionsmulighed er tilstrækkelig til at sikre overholdelse af anmeldelsespligten.

Efter udløbet af fristen på 6 uger kan kommunen anviser en boligsøgende, som ejeren herefter er forpligtet til at udleje boligen til. Kommunen er om nødvendigt berettiget til at lade den anviste lejer indsætte i lejligheden ved fogdens hjælp. Der er således på dette område tillagt kommunen ganske store beføjelser, der kan gribe dybt ind i den ret, ejeren som udgangspunkt har til selv at disponere over sin ejendom.

Det er imidlertid op til kommunen, om den vil benytte sig af sin ret til at anviser boligsøgende til boliger, der har været ledige i mere end 6 uger. Ved afgørelsen heraf må bl.a. indgå en afvejning af hensynet til ejerens mulighed for at kunne disponere over sin ejendom i forbindelse med f.eks. et ønske om at sælge denne og nødvendigheden af at sikre boligens fortsatte anvendelse til helårsbeboelse af hensyn til boligsøgende i kommunen. Denne afvejning kan bedst foretages af kommunen, der kender de lokale forhold på boligmarkedet. I tilfælde, hvor

ejeren ikke opfylder sin anmeldelsespligt, har kommunen bl.a. gennem folkeregisteret mulighed for at finde frem til de tomme boliger. Den enkelte kommune må selv afgøre, hvor store ressourcer det er hensigtsmæssigt at anvende på denne opgave.

Jeg har i det hele fuld tillid til, at kommunerne kan administrere reglerne på en rimelig og hensigtsmæssig måde, og ser derfor ingen grund til at gribe ind i det kommunale selvstyre på dette område.

Uanset om der er tale om udlejningsboliger eller ejerboliger, er det dyrt at have en tom bolig stående. Ejerne har derfor en betydelig økonomisk interesse i at sørge for, at deres boliger er udlejede eller bliver benyttet på anden måde. Denne egeninteresse er den bedste garanti for, at det kun er et meget begrænset antal boliger, der uretmæssigt står tomme i længere tid.

Med hensyn til spørgerens tanker om, at der bør gives bedre muligheder for at omdanne tomme ejerboliger til almennyttige boliger, skal jeg bemærke, at der efter regeringens opfattelse ikke er behov for omdannelse af ejerboliger til almennyttige boliger. Der er i de senere år opført et betydeligt antal almennyttige boliger, samtidig med at ejerboligbyggeriet har været beskedent.

Spm. nr. S 570

Til *sundhedsministeren* (27/2 90) af:

Tove Lindbo Larsen (S):

»Vil ministeren oplyse, hvorledes regeringen vil sikre, at besparelser og privatisering af dele af Rigshospitalets funktioner ikke går ud over patientbehandlingen og hygiejnen på hospitalet såvel på kort som på lang sigt?«

Begrundelse

Regeringens krav om besparelser og privatisering af dele af Rigshospitalets funktioner har givet store vanskeligheder, også hvad angår samarbejdet mellem ledelse og medarbejdere. Ansvar for, at Rigshospitalet er og forbliver et velfungerende sygehus, er sundhedsministerens.

Når spørgsmålet stilles, er det af hensyn til både den øjeblikkelige situation og hospitalets funktion på længere sigt. Besparelser kan på overfladen se positive ud i nuet, men give bagslag på længere sigt, hvis materiellet nedslides

[Tove Lindbo Larsen]

og forældes. Hospitalets hygiejne, der spiller en særdeles stor rolle i patientbehandlingen, kan let blive ramt af uheldsmæssige besparelser.

Sygehusvæsenets kvalitet afhænger af den samlede indsats for patientbehandlingen.

Svar (7/3 90):

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Den overenskomststridige arbejdsnedlæggelse på Rigshospitalet, som nu er bragt til ophør, omfattede især personale fra rengøring, transport og køkken. Dette vanskeliggjorde naturligvis udførelsen af det daglige arbejde på Rigshospitalet, også hvad angår rengøringen. Rengøringen blev under strejken varetaget af tjenestemænd og overordnet personale, og de hygiejniske forhold med hensyn til patientbehandlingen var fuldt forsvarlige.

Alle akutte og uopsættelige behandlinger blev udført under strejken. Bilæggelsen af arbejdskonflikten betyder, at den øvrige patientbehandling, herunder indkaldelse af patienter på venteliste, vil blive genoptaget hurtigst muligt.

Jeg er naturligvis enig i, at patientbehandlingskvaliteten afhænger af den samlede indsats. Rigshospitalets direktion har i en forhandlingsprotokol af 24. februar 1990 indgået aftale med de berørte tillidsrepræsentanter om, at udbud som led i privatiseringen gennemføres i et tæt samarbejde med de respektive samarbejdsudvalg. I denne forbindelse er det særlig understreget, at der foruden de økonomiske også lægges andre kriterier til grund ved bedømmelse af tilbudene (kvalitet, driftssikkerhed, personalemæssige konsekvenser, serviceniveau m.v.).

Spm. nr. S 571

Til *arbejdsministeren* (27/2 90) af:

Glistrup (FP):

»I hvilket omfang er regeringen enig med forligskvinde Mette Kofoed Bjørnsens udtalelse om, »at det ikke er hverken hendes eller arbejdsmarkedets parter opgave at tage hensyn til samfundsøkonomien ved forhandlinger om overenskomster i forligsinstitutionen«?»

Begrundelse

Den citerede udtalelse er ifølge side 12 i Ber-

lingske Erhverv for 15. februar 1990 fremsat på en erhvervskonference den 14. februar 1990.

I virkeligheden er det pragtfuldt, at et af de mennesker, som regeringen vil lytte til, klart og utvetydigt omsider offentligt konstaterer den sandhed, som Fremskridtsbevægelsen i sin over nittenårige indkomstpoltiske kamp har haft så svært ved at få ørenlyd for over flommen af magthavernes tågede usandhedsfraser, der har kastet Danmark ud i alle dets økonomiske ulykker.

Næste skridt på vejen frem er, at regeringen offentligt indrømmer udsagnets utvivlsomme 100 pct.s sandhed.

Så kan vi forhåbentlig – jo før, des bedre – få løst de næste seks års lønudvikling uden indblanding fra arbejdsmarkedets organisationer eller forligsinstitutionen.

Forligskvinden foreslog nemlig også – ifølge samme referat – at hun mener, at det er »en umulighed at overholde overenskomsttaftaler eller trepartsaftaler om at holde lønninger og priser i ro«.

Det går kun skævt for Danmark, så længe magthaverne fremturer med at undertrykke denne 100 pct.s sandhed.

Svar (7/3 90):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Det refererede udsagn er rigtigt i den forstand, at der ikke består nogen bindende forpligtelse for arbejdsmarkedets parter til at tage hensyn til samfundsøkonomien ved overenskomstforhandlingerne.

At der er en direkte sammenhæng mellem parternes forhandlingsresultater og samfundets konkurrenceevne, arbejdsløsheden, udlandsgælden, de offentlige udgifter osv., turde være erkendt af enhver.

Vi er alle, store som små, ansvarlige for samfundsøkonomien, men ikke alle har den samme afgørende indflydelse på nationens økonomiske problemer. Derfor hviler der et særligt ansvar på såvel arbejdsmarkedets parter som på regeringen og Folketinget.

Det er også rigtigt, at forligsinstitutionen er en neutral, uafhængig instans, hvis opgave er at forsøge at få parterne til at indgå et forlig.

Spm. nr. S 572

Til *skatteministeren* (27/2 90) af:

Glistrup (FP):

»Hvilken hjemmel har Tossen (Told- og Skattestyrelsen) til at undtage petroleum med flammepunkter over 54,9 grader fra den lovbestemte petroleumsafgiftsfritagelse?«

Begrundelse

Den 15. december 1988 (Folketingstidende spalte 4074) vedtog Folketinget et Z-lovforslag om at afskaffe petroleumsafgiften fra og med 1. januar 1989. Flertallet var tilvejebragt ved, at Fremskridtspartiet på andre punkter havde givet indrømmelse til regeringen i det halvstore forlig af 9. december 1988.

Berlingske Tidende for 15. februar 1990 meddeler, at en af den nye Tossens første ugeringer er administrativt (altså i strid med forlig og lovvedtagelse) at indskrænke loven til at gælde petroleum med flammepunkt på under 55 grader, hvilken begrænsning ikke har været gældende (eller blot antydnet) på noget tidspunkt i perioden efter den 18. oktober 1986, da lovgivningen om den særlige petroleumsbehandling indførtes.

Kan skatteministeren da ikke holde den disciplin inden for sine egne underordnede, at regeringen ikke begår yderligere brud på de indrømmelser til Fremskridtspartiet, hvormed regeringen blandt andet sikrede sig 800-kroners-medicinbetalingsgrænsen, portoforhøjelse m.v.

Svar (7/3 90):**Skatteministeren (Fogh Rasmussen):**

Siden efteråret 1989 er der blevet solgt et produkt, der markedsføres som afgiftsfri fyringspetroleum til villaopvarmning, og med angivelse af, at det udelukkende må bruges til opvarmningsformål og kun i fyringsanlæg med skorsten. Produktet er placeret i brandfareklasse III-I med et flammepunkt på over 55° C.

Flere og flere villaejere er derfor gået over til at anvende dette produkt i deres oliefyrrer i stedet for gasolie, der er belagt med en afgift på 176 øre pr. liter.

Afgiftsfriheden for petroleum i 10-liters-dunke tager sigte på petroleum, som anvendes i den ældre boligmasse, hvor der er installeret petroleumsovne og -kaminer, og hvis beboere derfor er henvist til at bruge petroleum i dunke som brændsel. Det drejer sig om den gængse petroleum, der typisk har et flammepunkt på 40° C.

Jeg kan henvise til lovforslagene nr. L 18 og nr. L 65, der blev vedtaget af Folketinget henholdsvis den 17. oktober 1986 og den 15. december 1988, samt til mit svar på spørgsmål fra Skatte- og Afgiftsudvalget - L 65 - bilag 1, spørgsmål 3, 4 og 5.

Jeg kan også henvise til spørgerens eget indlæg under 1. behandling af lovforslag nr. L 65 den 15. november 1988 (spalterne 1875-1878).

Told- og Skattestyrelsen har på denne baggrund fundet det nødvendigt administrativt at gribe ind over for det afgiftsfrie salg af fyringspetroleum til villaopvarmning, der er i strid med lovens intentioner.

Told- og Skattestyrelsen har derfor truffet afgørelse om, at afgiftsfriheden med virkning fra den 1. marts 1990 er betinget af, at produktets flammepunkt ikke overstiger 55° C, og at produktet markedsføres under den neutrale betegnelse petroleum og uden angivelse af, at det er anvendeligt i almindelige oliefyrringsanlæg, eller lignende angivelse.

Jeg mener, at Told- og Skattestyrelsens afgørelse er i god overensstemmelse med forliget af 9. december 1988 og med det lovforslag, som Folketinget vedtog den 15. december 1988.

Jeg kan imidlertid oplyse, at Told- og Skattestyrelsens afgørelse den 23. februar 1990 er blevet anket til Momsnævnet, der har den endelige administrative afgørelse af spørgsmål om varers afgiftspligt, jf. olieafgiftslovens § 24, og at styrelsen herefter har besluttet at lade anken få opsættende virkning på den trufne afgørelse, da det forventes, at Momsnævnets afgørelse vil foreligge i løbet af kort tid.

Spm. nr. S 574

Til *energiministeren* (27/2 90) af:

Inger Harms (SF):

»Vil ministeren kommentere den i begrundelsen gengivne henvendelse af 12. februar 1990 fra Vojens Byråd til de sønderjyske folketingsmedlemmer angående etablering af et flis-anlæg i kommunen?«

Begrundelse

»Vojens Byråd har erfaret, at der er stærke kræfter i gang i Energistyrelsen for at omgøre byrådets beslutning om tilladelse til Vojens Fjernvarme til konvertering fra kul til flis, således at der i stedet skal opføres et decentralt kraftvarmeværk baseret på naturgas.

[Inger Harms]

Det skal oplyses, at af den samlede energimængde på 126 TJ/år vil de ca. 70 pct. overgå til flis og godt 30 pct. til fortsat naturgas.

Omstilling til flis betyder, at det er en kendt og samtidig fornyelig energi, der anvendes. I det sønderjyske område er det kun 5 pct. af de totale mængder flis, der udnyttes i varmeproduktionen. Derudover har flisproduktionen en høj beskæftigelsesmæssig effekt.

Et nyt flis anlæg vil koste omkring 10 mio. kr. mod gasprojektets 50 mio. kr. Selskabsøkonomisk er der alt for stor usikkerhed i decentral kraftvarme, hvorimod flisdelen er billigere end den eksisterende kulfyring.

Bilag 11 i rapporten om naturgasprojektets økonomi siger med al tydelighed, at der skal være tale om store varmemængder (400 TJ/år) for blot at nærme sig en rimelig selskabsøkonomi. Her er der tale om maksimalt 90 TJ/år.

Vojens Byråd finder det principielt uheldigt, at lokale politiske beslutninger af denne karakter kan ændres administrativt i centralforvaltningen uden hensyn til brugerne.

Vi skal hermed anmode om jeres medvirken i sagen, således at Vojens Fjernvarme uden yderligere udsættelser kan påbegynde opførelsen af flis anlægget, som byrådet har meddelt tilladelse til.

Henvendelsen er signeret af René Toft og Arne Winter.

Svar (8/3 90):

Energiministeren (Bilgrav-Nielsen):

Vojens Byråd har den 10. januar 1990 godkendt et projekt til omstilling fra kul til flis af en fjernvarmecentral i Vojens by.

Naturgas Syd har med skrivelse af 19. januar 1990 til Energistyrelsen klaget over byrådets afgørelse med henvisning til, at udbygning med decentrale kraftvarmeværker må indgå i den fremtidige varmeplanlægning i naturgasforsynede områder, mens flisfyring bør placeres udenfor.

Energistyrelsen har på baggrund af en foreløbig gennemgang af det materiale, som er modtaget fra Vojens Kommune og Naturgas Syd, besluttet at give klagen opsættende virkning, hvilket er meddelt de berørte parter ved skrivelse af 13. februar 1990. Baggrunden for denne beslutning er, at Energistyrelsen finder, »at Naturgas Syd I/S' klage ikke umiddelbart vurderet forekommer grundløs. Endvidere, at

en senere afgørelse fra styrelsen, der eventuelt giver klageren medhold, vil afstedkomme et væsentligt ressourcspild, såfremt det »forkerte« anlægsarbejde er påbegyndt.»

Energistyrelsen har således ikke taget stilling til klagesagens endelige udfald, men alene sikret, at der – inden bygge- og anlægsarbejdet igangsættes – gives mulighed for en nøjere gennemgang af sagen, herunder ikke mindst en vurdering af, hvilken forsyningsform der samfundsøkonomisk vil være mest hensigtsmæssig.

Energistyrelsen har oplyst, at de berørte parter som led i klagebehandlingen vil blive indkaldt til en drøftelse.

Det skal endelig tilføjes, at Vojens Kommune ved skrivelse af 2. marts 1990 til Energiministeriet har anket Energistyrelsens beslutning om opsættende virkning. Denne ankesag er for tiden under behandling i Energiministeriet.

Spm. nr. S 575

Til *ministeren for nordisk samarbejde* (28/2 90) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvor mange forslag der i øjeblikket er under behandling i Nordisk Råd, hvor mange af forslagene der blev behandlet i Reykjavik, hvor mange sager der er »afskrevet« i Reykjavik, hvor mange tons papir der blev anvendt under sessionen, hvor mange og hvilke danske ministre der deltog, og hvad der var den konkrete anledning for hver enkelt til at deltage, hvor mange danske embedsmænd der deltog, og hvad der er de samlede udgifter til rejser, ophold og diæter?«

Foreløbigt svar (5/3 90):

Ministeren for nordisk samarbejde (Thor Pedersen):

På Nordisk Råds 38. session i Reykjavik 26. februar-2. marts 1990 forelagdes 12 ministerrådsforslag, der alle blev godkendt. 36 medlemsforslag blev forelagt, hvoraf 19 blev vedtaget. 16 medlemsforslag blev afvist, og 53 tidligere rekommandationer blev afskrevet. Jeg er ikke bekendt med vægten af det papir, der blev anvendt under sessionen.

I perioden 26. februar-2. marts 1990 var der 10 ministre til stede i Reykjavik: statsministeren, justitsministeren, miljøministeren, energiministeren, boligministeren, kulturministeren,

[Ministeren for nordisk samarbejde]

industriministeren, fiskeriministeren, sundhedsministeren og ministeren for nordisk samarbejde. Ministrene deltog dels i selve sessionen, dels i møder i Nordisk Ministerråd.

For at besvare spørgsmålet vedrørende antallet af deltagende embedsmænd og de samlede udgifter til rejser, ophold og diæter har jeg bedt om en opgørelse. Når oplysningerne foreligger, vil jeg vende tilbage med et svar.

Spm. nr. S 576

Til *miljøministeren* (28/2 90) af:

Leif Hermann (SF):

»Kan ministeren bekræfte, at regeringen er indstillet på at bistå Københavns Kommune økonomisk med afholdelse af udgifterne til oprensning af gamle kemikalieaffaldsdepoter?«

Begrundelse

Der henvises til referater i dagbladene Politiken og Jyllands-Posten den 27. februar 1990 af den konservative politiske ordfører Connie Hedegaards udtalelser på havnekonferencen den 26. februar 1990.

Svar (5/3 90):

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Connie Hedegaard har på en konference den 26. februar 1990 om Københavns fremtid bl.a. foreslået, at staten påtager sig udgifterne til rensning af en række industrigrunde i København, så der kan komme gang i byggeriet.

Spørgsmålet om jordrensning blev også drøftet af det udvalg, som i april 1989 afleverede en betænkning til mig om Københavns Havn.

Da spørgsmålet om Københavns og hovedstadsområdets fremtid på baggrund af en redegørelse fra statsministeren skal drøftes i Folketinget den 20. marts 1990, skal jeg ikke her foregribe denne debat.

Folketinget behandler som bekendt i øjeblikket et forslag til lov om affaldsdepoter. Ifølge lovforslaget afholdes udgifterne ved oprensning af forurenede ejendomme således, at staten betaler udgifterne til oprensning (afværgeforanstaltninger) og amtskommunerne og Københavns og Frederiksberg Kommuner betaler udgifterne til undersøgelser, tilsyn og drift af afværgeforanstaltninger.

De økonomiske ressourcer, der med lovforslaget forudsættes afsat til oprydning af affaldsdepoter, vil blive anvendt efter en prioritering, således at de miljø- og sundhedsmæssigt farligste depoter ryddes op først. Der er således ikke i forbindelse med dette lovforslag lagt op til en særbehandling af Københavnsområdet.

Spm. nr. S 577

Til *skatteministeren* (28/2 90) af:

Qvist Jørgensen (S):

»Hvilke planer har ministeren for de regionale told- og skatteinspektoraters fremtidige placering i Sønderjyllands Amtskommune med særligt henblik på Tønder Kommune?«

Begrundelse

Told- og Skattestyrelsen har i et brev af 2. februar 1990 udbedt sig de sønderjyske kommuners bemærkninger om den fremtidige placering af regionale told- og skatteinspektorater.

Spørgeren anmoder derfor ministeren om at gøre rede for planerne om at omstrukturere de regionale inspektorater med særligt henblik på, at der fortsat kan forventes opretholdt en afdeling af Amtsskatteinspektoratet i Tønder.

Svar (7/3 90):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

I henhold til skattestyrelseslovens § 15 fastsætter skatteministeren landets inddeling i told- og skattekredse og placeringen af regionale told- og skatteforvaltninger.

Regeringen har på baggrund heraf den 1. februar 1990 fremlagt et forslag til landets inddeling i 31 told- og skattekredse med angivelse af hovedsædernes placering.

I forslaget indgår oprettelsen af to told- og skattekredse i Sønderjyllands Amtskommune.

Den ene kreds, hvor hovedsædet foreslås placeret i Haderslev, omfatter følgende kommuner fra Sønderjyllands Amtskommune: Bredebro, Christiansfeld, Gram, Haderslev, Højer, Løgumkloster, Nørre Rangstrup, Rødding, Skærbæk, Tønder og Vojens Kommuner. Desuden indgår fra Ribe Amtskommune Ribe Kommune.

Bortset fra Ribe Kommune er kredsen sammenfaldende med såvel Haderslev Tolddistrikt som med Haderslev Skattekreds.

[Skatteministeren]

Den anden kreds med foreslået hovedsæde i Sønderborg omfatter følgende kommuner: Augustenborg, Bov, Broager, Gråsten, Lundtoft, Nordborg, Rødekro, Sundevéd, Sydals, Sønderborg, Tinglev og Åbenrå Kommuner, alle fra Sønderjyllands Amtskommune.

Endvidere indebærer forslaget, at distrikts-toldkamret i Padborg indtil videre opretholdes.

Den til amtsskatteinspektoratet i Haderslev hørende afdeling i Tønder vil ifølge forslaget ikke blive opretholdt.

Spm. nr. S 580

Til *justitsministeren* (1/3 90) af:

Leif Hermann (SF):

»Kan ministeren oplyse, om han nærer en særlig mistro til Retsudvalgets medlemmers evne og vilje til at iagttage fortrolighed omkring bilagsmateriale, der er klassificeret som sådant, når en dybt fortrolig rapport fra den såkaldte gruppe af nationale koordinatore er oversendt til Folketingets Retsudvalg i kun ét eksemplar, der endda er overstemplet fortroligt på hver eneste side?«

Begrundelse

Det forekommer spørgeren mærkværdigt, at medlemmerne af Folketingets Markedsudvalg samt disses stedfortrædere åbenbart af udenrigsministeren anses for mere pålidelige – personsammenfald uførtalt – idet den i spørgsmålet omtalte rapport er fremsendt til Markedsudvalget i det sædvanlige antal eksemplarer (Markedsudvalget, alm. del, bilag 316).

Svar (6/3 90):

Justitsministeren (Engell):

Det beror på en beklagelig fejlekspedition, at den nævnte rapport kun blev fremsendt til Folketingets Retsudvalg i ét eksemplar. Justitsministeriet har derfor fremsendt yderligere 40 eksemplarer af det nævnte materiale til Folketingets Retsudvalg.

At rapporten er stemplet fortroligt, beror efter forvaltningslovens § 27, stk. 1, nr. 2, bl.a. på hensynet til de øvrige EF-lande, som indgår i koordinatorsamarbejdet. Det bemærkes i den forbindelse, at der på et møde blandt koordinatorene i oktober 1989 var fuld enighed om, at der også fremover må lægges helt afgørende

vægt på, at koordinatorgruppen rapporterer til stats- og regeringscheferne, og at det derfor er helt uacceptabelt, såfremt enkelte medlemslande uden stats- og regeringschefernes tilladelse lader gruppens arbejdsdokumenter m.v. offentliggøre.

Det tilføjes, at det i forbindelse med fremsendelse af fortroligt materiale er sædvanlig praksis på selve fremsendelsesskrivelsen enten i selve teksten eller ved et stempel at markere, at der er tale om materiale, som er omfattet af lovgivningens regler om tavshedspligt.

Markeringen af materialet som fortroligt sker som vejledning over for medlemmerne af Folketinget om, at materialet efter vedkommende ministers opfattelse er af fortrolig karakter. Det gælder ikke mindst i tilfælde, hvor oplysningerne i det pågældende materiale ikke efter deres karakter umiddelbart fremtræder som fortrolige, men hvor hensynet til, at materialet hemmeligholdes, skyldes internationale aftaler eller kutymen, som det er rimeligt og hensigtsmæssigt at gøre medlemmerne af Folketinget opmærksom på.

Markeringen skyldes også hensynet til Folketingets personale, idet det ved en tydelig påtegning om, at materialet efter vedkommende ministers opfattelse er fortroligt, sikres, at materialet ikke ved en fejltagelse fremlægges i presselogen eller i øvrigt gøres tilgængeligt for pressen.

Supplerende svar på skriftligt besvarede spørgsmål:

Ad spm. nr. S 336

Formanden:

Fra kulturministeren er modtaget supplerende svar på et af medlem af Folketinget Stillinger (SF) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende, forhandlingerne sp. 4695, var sålydende:

Til *kulturministeren* (4/1 90) af:

Stillinger (SF):

»Hvilke kriterier ligger til grund for godkendelse af forskningsprojekter gennem Idrættens Forskningsråd, hvem har søgt, og hvem har fået bevilget støtte til forskningsprojekter gennem

[Justitsministeren]

Idrættens Forskningsråd i 1986, 1987, 1988 og 1989?»

Supplerende svar (19/2 90):

Kulturministeren (Ole Vig Jensen):

I fortsættelse af mit foreløbige svar på dette spørgsmål af 10. januar 1990 oversender jeg hermed den af Idrættens Forskningsråd afgivne redegørelse af 16. januar 1990 med 8 bilag (ikke optrykt) angående rådets virksomhed, idet jeg i det hele henviser til de af rådet udarbejdede oplysninger.

Bilag

Idrættens Forskningsråd

Den 16. januar 1990

Hermed fremsendes det ønskede udkast til besvarelse af Kaj Stillingers spørgsmål af 4. januar 1990 til Kulturministeriet.

Forskningsprojekter tildeles først og fremmest støtte efter videnskabelige kriterier. Det vil sige, at Idrættens Forskningsråd (IFR) må gennem ansøgningernes kvalitet sikre sig, at de resultater, der opnås ved den pågældende forskning, enten kan reproduceres af andre og/eller kan bidrage med ny viden på det pågældende forskningsområde.

IFR's formålsparagraf angiver de forskellige mulige forskningsområder.

Formål:

»Idrættens Forskningsråd har til formål at fremme og samordne forskning af idrætslige emner af medicinsk, fysiologisk, psykologisk, pædagogisk, historisk, sociologisk og teknisk art samt anden forskning, der kan betragtes som idrætsrelevant. Rådet kan selv tage initiativ til forskning og formidling inden for de nævnte områder.«

IFR lægger i videst mulig udstrækning vægt på, at den pågældende forskning er idrætsrelevant, men rådet støtter også projekter af grundforskningmæssig karakter, som kan lægge op til senere forskning af betydning for idrætten. Grænsen for de to områder kan ikke karakteriseres som knivskarp.

I den udstrækning det er muligt, søger Team Danmarks (TD) forskningsudvalg og IFR at fordele de forskningsmæssige opgaver imellem sig, således at førstnævnte i videst muligt omfang tager sig af projekter, der angår eliten, mens IFR går bredere ud med sin støtte. I visse

tilfælde er TD og IFR dog også fælles om støtte til forskningsprojekter.

IFR har med sine begrænsede midler kun i meget specielle tilfælde mulighed for at give løn til forskeres projekter. Den almindeligst ydede form for støtte er til drift eller apparaturanskaffelser.

Med hensyn til ansøgere og bevillingshavere i forbindelse med IFR's virksomhed i 1986, 1987, 1988 og 1989 henvises til vedlagte ansøgningslister fra mødereferater.

Skulle den givne besvarelse ikke være tilstrækkeligt dækkende, bedes kontakt venligst taget til undertegnede.

Ivar Berg-Sørensen

Bortfaldne spørgsmål:

Spm. nr. S 593

Formanden:

Det er meddelt mig, at spørgsmål nr. S 593, der var stillet af Annette Just (FP) til landbrugsministeren, den 9. marts 1990 er taget tilbage af spørgeren. Spørgsmålet, der dermed er bortfaldet, var sålydende:

Til *landbrugsministeren* (5/3 90) af:

Annette Just (FP):

»Kan ministeren erklære sig enig i professor Niels Skovgaards betragtninger med hensyn til emotionelle bevæggrunde til forbudet mod væksthormoner, og vil ministeren i afkræftende fald redegøre for de egentlige bevæggrunde?«

Begrundelse

Der henvises til artiklen »Hormoner brugt som vækstfremmere i husdyrbruget« (Dansk Veterinær Tidsskrift nr. 21 af 1. november 1989) af professor Niels Skovgaard, Institut for Veterinær Mikrobiologi og Hygiejne, Den Kongelige Veterinær- og Landbohøjskole. Af artiklen fremgår følgende (s. 1242, spalte 1-2):

»Forbudet kan siges at være truffet ud fra helt emotionelle bevæggrunde med tilpas udskrabning for toneangivende forbrugerminoritetsgrupper. Perspektiverne i beslutningen, som på daværende tidspunkt også havde dansk politisk støtte, var lidet velovervejet, og betalingen for afgørelsen ser nu ud til at være forfalden.«

Spm. nr. S 594**Formanden:**

Det er meddelt mig, at spørgsmål nr. S 594, der var stillet af Annette Just (FP) til landbrugsministeren, den 9. marts 1990 er taget tilbage af spørgeren. Spørgsmålet, der dermed er bortfaldet, var sålydende:

Til *landbrugsministeren* (5/3 90) af:

Annette Just (FP):

»Ministeren bedes redegøre for, om de i direktiv af 31. juli 1981 (81/602/EØF) nævnte undersøgelser er udført og i givet fald med hvilke hovedkonklusioner.«

Begrundelse

Der henvises til Rådets direktiv af 31. juli 1981 om forbud mod visse stoffer med hormonal virkning og mod stoffer med thyreostatisk virkning (81/602/EØF side 1), hvor følgende står at læse:

»... anvendelse af Østradiol 17B, Progesteron, Testosteron, Trenbolon og Zeranol skal endnu undersøges omhyggeligt med henblik på at fastslå, om stofferne er skadelige eller ej; indtil der foreligger en afgørelse om disse stoffer, bør de gældende foranstaltninger herom af sikkerhedsgrunde forblive i kraft med forbehold af traktatens almindelige bestemmelser.«

Spm. nr. S 595**Formanden:**

Det er meddelt mig, at spørgsmål nr. S 595, der var stillet af Annette Just (FP) til landbrugsministeren, den 9. marts 1990 er taget tilbage af spørgeren. Spørgsmålet, der dermed er bortfaldet, var sålydende:

Til *landbrugsministeren* (5/3 90) af:

Annette Just (FP):

»Mener ministeren fortsat, at begrundelsen for forbudet mod væksthormoner – at man vil sikre forbrugeren mod restkoncentrationer af de nævnte stoffer i levnedsmidlerne – kan opretholdes?«

Begrundelse

Landbrugsministeren henviste under 1. behandling af beslutningsforslag B 57 til et EF-

direktiv fra 1981, som forbød anvendelse i hele EF af vækstfremmende kønshormoner.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 23:

Forespørgsel til undervisnings- og forskningsministeren [om, hvilke planer regeringen har om at styrke kvaliteten af dansk forskning].

Af Rahbæk Møller (SF) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 8/3 90).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 198:

Forslag til lov om Københavns Lufthavne A/S.

Af trafikministeren (Knud Østergaard).

(Fremsat 7/3 90).

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 4 opførte sag, nemlig:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 199:

Forslag til lov om ændring af lov om luftfart.

Af trafikministeren (Knud Østergaard).

(Fremsat 7/3 90).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling**J. K. Hansen (S):**

Mine bemærkninger gælder lovforslag nr. L 198, forslag til lov om Københavns Lufthavne A/S. Min kollega, hr. Jimmy Stahr, vil senere tage sig af lovforslag nr. L 199.

Forslaget til lov om Københavns Lufthavne A/S er et rent privatiseringsforslag, hvis hovedopgave er at hente nogle hurtige penge hjem til statskassen, og ifølge forslaget skal der ved en omdannelse af Statens Lufthavne til et aktieselskab hurtigst muligt frigøres 1,2 mia. kr., som